

Zajedništvo

POŽEGA, SVIBANJ 2020. ■ GODIŠTE XIV. ■ BROJ 88 ■ ISSN 1846-4076

DOGAĐAJNICA

Euharistijsko slavlje
u Okučanima na
25. obljetnicu »Bljeska«

Prigodom završetka obustave
okupljanja u crkvama biskup
hodočastio u Voćin

Dvadeseta obljetnica
dolaska sestara klarisa
u Požegu

Proslava sv. Leopolda Mandića
u Požegi i Virovitici

Nedjelja Dobrog Pastira

Dan molitve prigodom
75. obljetnice završetka
II. svjetskog rata

Susret dekana
Požeške biskupije

ŽIVOT MLADIH

Raspored slavlja sakramenta
svete potvrde 2020.

Biskupov videosusret
s maturantima katoličkih
škola Požeške biskupije

MOJA VJERA

Najjače oružje
stogodišnje Kaptolčanke

GOSPODRASTVO

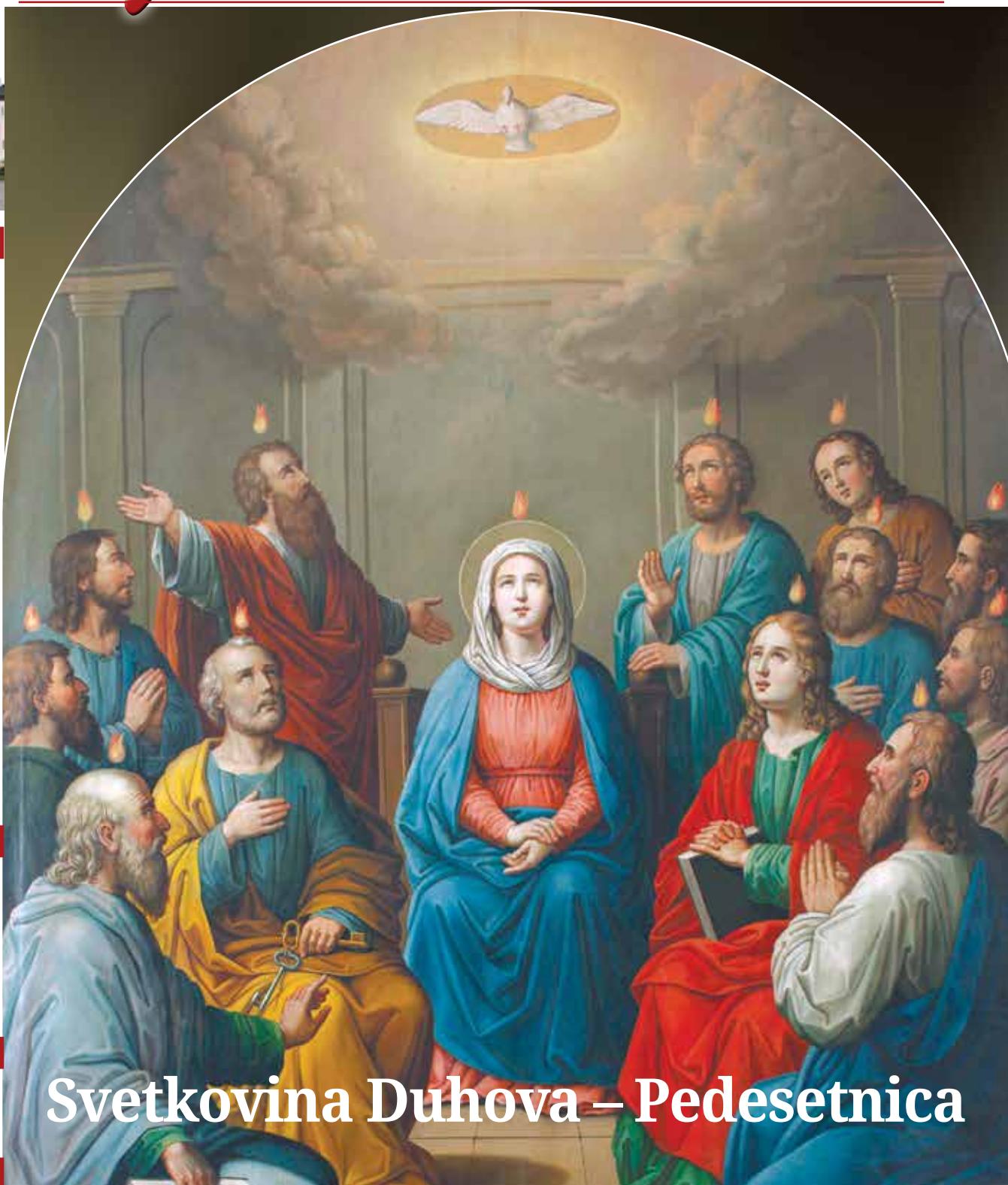
Obitelj Čondić za svoj
uspjeh zahvaljuje Bogu

IZ NAŠEG CARITASA

Iz aktivnosti župnih Caritasa

DUHOVNA MISAO

Piše: Josip Krpeljević

Svetkovina Duhova – Pedesetnica

Stota obljetnica rođenja
sv. Ivana Pavla II. • str. 2

Zajednica osoba s intelektualnim
teškoćama »Vjera i svjetlo« • str. 14

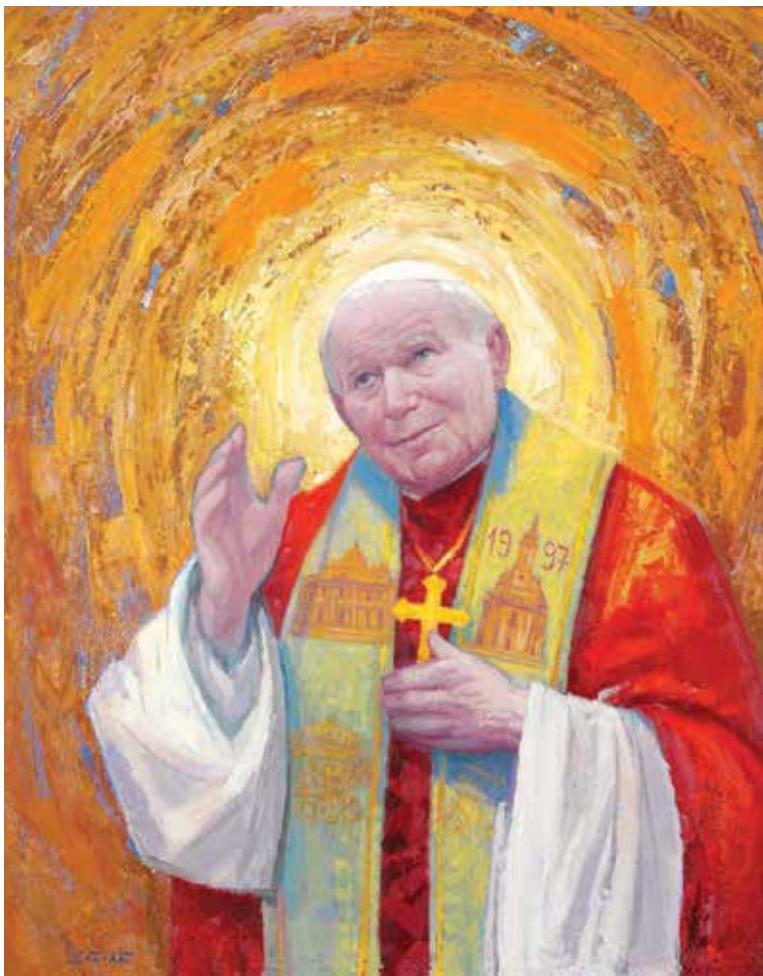

KATOLIČKA UPISI
GIMNAZIJA
U POŽEGI

Upisi u katoličke škole Požeške
biskupije • str. 17

Stota obljetnica rođenja sv. Ivana Pavla II.

Na šestu vazmenu nedjelju, 17. svibnja, u predvečerje 100. rođendana sv. Ivana Pavla II. biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u požeškoj Katedrali u koncelebraciji svećenika djelatnih u središnjim biskupijskim ustanovama te u Župi sv. Terezije Avilske.

Biskup je na početku slavlja kazao okupljenima kako se današnje nedjelje diljem Požeške biskupije na svetim misama molitvenim srcem prisjećamo stote obljetnice rođenja utemeljitelja Požeške biskupije. Pozvao ih je da se u tom činu sjedine s ostalim vjernicima te iskažu zahvalnost Bogu za dar života Ivana Pavla II., za njegovu dobrotu, utjehu i ohrabrenje koje nam je iskazivao tijekom Domovinskog rata, za priznajanje Hrvatske neovisnom državom, tri pastoralna pohoda našoj domovini, a napose za osnutak Požeške biskupije. Potaknuo ih je da o 75. obljetnici završetka Drugog svjetskog rata upute Bogu molitvu za sve nedužne žrtve, napose bleiburškog križnog puta.

Neću vas ostaviti siročad

Nadovezujući se na navještenja čitanja biskup je kazao kako je Isus obećao svojim učenicima da ih neće ostaviti siročadi, nego će ostati prisutan s njima na drugi način: „I ja ћu moliti Oca i on

povezanu s apostolskim poslanjem prepoznajemo ostvarivanje čovjekova zajedništva na božanskom životu o kojem je Isus progovorio u evandeliu. To se nastavlja dogadati i danas po služenju Crkve, njezinim navijestanjem Isusove radosne vijesti, krštenjem onih koji vjerom prihvaćaju Isusa Krista te sakramentom svete potvrde, koji je molitva i polaganje ruku biskupa, apostolskih nasljednika ili njihovih izaslanika. Radi toga i u sadašnjim okolnostima ugroze koronavirusom od posebne je važnosti krštenim mladim osobama u našim župama omogućiti primanje sakramenta svete potvrde, kako bi bili ispunjeni Duhom Svetim, uspostavljeni u puno zajedništvo Crkve te ne ostanu napuštena siročad, napose u najtežim životnim stanjima.

Molitveno srce

Zatim je biskup podsjetio na sv. Ivana Pavla II.: »S posebnom radošću želio bih danas o 100. obljetnici rođenja sv. Ivana Pavla II., utemeljitelja Požeške biskupije zajedno s vama i svim drugim vjernicima naše mjesne Crkve zahvaliti Bogu što Karola Wojtylu – kad je u ranim životnim godinama izgubio majku, a potom i oca – nije ostavio siročetom, nego ga je ispunio Duhom Braniteljem i Duhom Istine. Njegovom je snagom mladi Karol prihvatio Isusa Krista kao životnu Istinu, obrazlagao ga drugima kao vlastitu nadu i nadu svijeta, svjedočio sjedinjenost sa svojim Gospodinom u najtežim životnim stanjima, kao što je bila dugogodišnja patnja prouzročena pokušajem njegova ubojstva 1981. godine. Kad su se urušavali istrošeni bezbožni totalitarni sustavi vladavine XX. stoljeća, ostavivši za sobom mnoštvo nedužno progoneñih, ponižavanih i ubijenih ljudi, papa Ivan Pavao II., proročkom je neustrašivošću naviještao Božje milosrđe i praštanje po kojem se usred ljudskih povijesnih ruševina ostvaruje Božji pobjednički projekt čovjekova dostoanstva u Isusu Kristu, snagom Duha Svetoga. Podsjećao je da Isus nije umro samo za neke ljude, pripadnike određene nacije, rase, klase

ili ideologije, nego za svakog čovjeka bez razlike. Ohrabriva nas je da s Bogom praštanju i milosrđa uđemo i u naše hrvatske povijesne – još neizlječene – ranjenosti te čišćenjem povijesnog pamćenja tragamo za slobodom koju nam može darovati samo ljubav, veća od zla što nas je ponizilo.«

Homiliju je biskup zaključio riječima: »Znakovito je da se 100-te godišnjice Papina rođenja spominjemo o 75. obljetnici završetka II. svjetskog rata, koja je velikom broju Hrvata i pripadnika drugih naroda kod nas donijela „Križni put“ osvetničkih ubijanja bez suda, ostavivši im kosti u mnoštvu nepoznatih grobova. Sjedinjeni s očinskom ljubavlju sv. Ivana Pavla II. želimo ih sve danas s njime zagrliti našim molitvenim srcem, u koje uključujemo i svaku žrtvu stradalnika drugih naroda, ubijenih pod bilo kojom zastavom i zbog bilo kojih političkih, svjetonazorských ili ideoloških razloga. Ne prihvajačući da nam neki pojedinci i danas svojim ideološkim pristupom stradanjima određuju da se jednih žrtava spominjemo, a o drugima šutimo, posvjedočimo kako je Kristova ljubav kojoj s papom Ivanom Pavlom II. posvema vjerujemo, jača od svih ljudskih podjela, što ih neki žele nametati i mrtvima, te ih ostaviti siročadi!« Pri svršetku svete pričesti sudionici slavljaju zahvalili su Bogu za sva primljena dobročinstva po životu sv. Ivana Pavla II. te mu uputili molitvu.

Iskažimo zahvalnost Bogu za dar života Ivana Pavla II., za njegovu dobrotu, utjehu i ohrabrenje koje nam je iskazivao tijekom Domovinskog rata, za priznanje Hrvatske neovisnom državom, tri pastoralna pohoda našoj domovini, a napose za osnutak Požeške biskupije, poručio je biskup.

Molitva sv. Ivanu Pavlu II.

Svemuđuci Bože! U svetom Ivanu Pavlu II., papi, utemeljitelju Požeške biskupije, darovao si nam mudroga učitelja, revnoga pastira, snažnoga svjedoka tvoje istine o čovjeku i velikoga prijatelja hrvatskoga naroda. Zahvaljujemo ti što si ga u ljubavi za Crkvu obdario milošću da bude dionikom spasonosnoga trpljenja tvoga Sina, ne-pokolebljiv u nadi uskršnua.

Daj da po njegovu zagovoru širom otvorimo vrata Kristu u osobnom i obiteljskom životu, u svojoj župi i biskupiji te da neumorno izgrađujemo civilizaciju ljubavi i promičemo kulturu života. Po Kristu, Gospodinu našemu. Amen.

u požeškoj Katedrali

Biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima grada Požege predvodio je 18. svibnja zahvalno euharistijsko slavlje prigodom stotog rođendana sv. Ivana Pavla II. u istoimenoj kapeli u požeškoj Katedrali.

Pozdravljajući vjernike biskup je kazao kako je znakovito što smo se okupili oko kipa Ivana Pavla II. i njegove relikvije pa izgleda kao da je on s nama danas ovdje prisutan. Relikvija svjedoči njegovu smrtnost i pro-laznost, ali i snagu Duha Svetoga koji je u njegovoj ljudskoj slabosti ostvario veliki Božji projekt. Biskup je podsjetio kako je Bog u toga čovjeka, koji za nas Hrvate ima veliko značenje, ugradio svoj naum. Pozvao je nazočne da Bogu zahvale za dar velikog Pape, ali da zahvale i samom sv. Ivanu Pavlu II. što je usred tolikih briga razumio što je to hrvatska sloboda, što je to naše dostojanstvo, te na koncu što je to Požeška biskupija koju je u slobodnoj Domovini utemeljio.

Ne bojte se!

Na početku homilije biskup je kazao da se u Božjoj riječi koja je navijestena može prepoznati nutarnja dimenzija u kojoj se odvijao život pape Ivana Pavla II., od njegova rođenja do smrti. Osurnuvši se na ulomak iz Djela apostolskih, biskup je upozorio kako smo čuli da je sveti Pavao stigao u grad Filipe u Makedoniji navještati Isusa Krista, pobednika nad smrću. Među slušateljima je bila bogata prodavačica grimiza po imenu Lidija, kojoj je Gospodin otvorio srce te je prihvatala ono što je Pavao navijestio. Kako je Bog bio velik kad je otvorio srce Karola Wojtyle, koje smo osjetili i mi u Hrvatskoj. Zaželio je da i naša srca

budu poput srca sv. Ivana Pavla II. uvi-jek otvorena za Boga. O tome kakav je svjedok 20. stoljeća bio Ivan Pavao II. biskup je kazao nazočnim vjernicima neka poslušaju iz Pisma Poljske biskupske konferencije napisana za stotu obljetnicu njegova rođenja.

Kazao je kako se poljski biskupi u Pismu ponajprije pitaju, što bi nam danas u vrijeme pandemije koronavirusa rekao sv. Ivan Pavao II.? Odgovor pronalaze u riječima njegove homilije na početku njegova pontifikata: »Ne bojte se! Otvorite, štoviše, širom rastvorite vrata Kristu! Njegovoj spasiteljskoj moći otvorite granice država, gospodarske i političke sustave, široka područja kulture, civilizacije i razvoja! Ne bojte se! Krist zna što je u čovjeku! (usp. Iv 2,25). Samo on zna!« Sveti Ivan Pavao bio je čovjek čiji je život jasno pokazao patnje i neizvjesnost za sutra. Iskusio je mnoga teška životna isku-stva, smrt majke, Drugi svjetski rat, smrt brata. No, prihvatio je te događaje s vjerom da Bog vodi ljudsku povijest jer smrt nije njegova želja. Da je poljski papa živio danas sigurno bi razumio ljude koji su u izolaciji i karanteni jer je i sam više puta bio bolestan te patio u uvjetima izolacijske bolnice bez mogućnosti da slavi misu s vjernicima.

Put prema svećeništvu mladi Karol započeo je za vrijeme Drugog svjetskog rata. Bio je žrtva dvaju totalitarnih sustava: nacional-socijalizma i komunizma. Oba su odbacila Boga i oslonila

se na prezir i mržnju prema drugome, no mladi Karol ostao je vjeran Bogu i njegovom pozivu. Za vrijeme svećeničkog službovanja u Krakovu u komuni-stičkom režimu branio je kršćanske vrijednosti, bio je otvoren za dijalog te je u svakom čovjeku vido brata. Dana 16. listopada 1978. izabran je za papu. Propovijedao je Evangelje cijelom svijetu. Pohodio je 132 zemlje te je bio otvoren za nove načine komunicira-nja, napose kroz internet. Zauzimao se za poštivanje prava svake ljudske oso-be od začeća do prirodne smrti. Nosio se s patnjom i bolešću, a na kraju je preživio i atentat te se u trenutku bor-be za život povjerio Djevici Mariji i rekao da opršta onome koji ga je ranio.

Posljednjeg dana svoga zemaljskog hodočašća, 2. travnja 2005. Papa je bio pun unutarnjeg mira i predanosti u volju Božju, zaključuju poljski biskupi. Poljski biskupi podsjećaju u Pismu da ga je kanonizirao papa Franjo, koji je u uvodu knjige objavljene u Vatikanu povodom stogodišnjice rođenja poljskog pape kazao: „Mnogo sam ga puta kao svećenik i biskup promatrao te molio za dar vjernosti evanđelju koju je on svojim životom svjedočio.“

Božje milosrđe

Nakon smrti sv. Ivana Pavla II., pišu poljski biskupi, ljudi iz cijelog svijeta neprestano mole na njegovom grobu u bazilici sv. Petra. Oni po njegovu nagovoru od Boga traže potrebne milosti. Pridružimo im se i mi te molimo na nakane koje duboko nosimo u srcu. „Pomolimo se za svoju domovinu, Eu-ropu i cijeli svijet. Pomolimo se da se pandemija okonča, za bolesne, mrtve i njihove obitelji, za liječnike, medi-cinsku službu i sve one koji stavlju u opasnost svoje živote za našu sigurnost. Neka nam stota obljetnica rođenja poljskog Pape bude poziv na bratstvo i zajedništvo. Neka to bude izvor nade i povjerenja u Božje Milosrđe. Sveti Ivane Pavle II. moli za nas“, završava Pismo poljskih biskupa.

Na kraju misnog slavlja nazočni vjernici uputili su Molitvu papi Ivanu Pavlu II. Biskup Antun zaključio je kako je papa Ivan Pavao II. postao bli-zak našim srcima osnutkom Požeške biskupije te je kapela njemu u čast u sklopu Katedrale s njegovom relikvijom posebno mjesto molitvenog susreta s njime.

U Pismu Poljske biskupske konferencije biskupi se pitaju što bi nam danas u vrijeme pandemije koronavirusa rekao sv. Ivan Pavao II.? Odgovor pronalaze u riječima njegove homilije na početku njegova pontifikata: „Ne bojte se! Otvorite, štoviše, širom rastvorite vrata Kristu!“

Euharistijsko slavlje u Okučanima na 25. obljetnicu »Bljeska«

Prigodom 25. obljetnice vojno-redarstvene akcije »Bljesak«, 1. svibnja, biskup Antun Škvorčević predvodio je u župnoj crkvi u Okučanima svetu misu za poginule hrvatske branitelje i za Domovinu. Koncelebrirali su vojni ordinarij Jure Bogdan; generalni vikar Vojnog ordinarijata Marko Medo, okučanski župnik Mario Radman, vojni kapelan Željko Volarić, a služio je đakon Matej Siluković.

Križ hrvatske patnje

Pozdravljajući nazočne te vjernike koji su se ovom slavlju pridružili posredstvom Hrvatskoga katoličkog radioa, radija »Bljesak« iz Okučana te putem platforme web - stranice Požeške biskupije, biskup Antun je rekao da se u vojno-redarstvenoj akciji »Bljesak« očitovala hrvatska želja za slobodom te spremnost mnogih mlađih ljudi da za tu slobodu polože svoje živote. Istaknuo je da ovom svetom misom želimo svima njima iskazati poštovanje te ih povjeriti Isusu Kristu i njegovoj ljubavi na križu. Pozvao je sudionike slavlja da mu povjere i sve patnje koje su ratna stradanja prouzročila mnogim ljudima različitim pripadnosti te budu jači od zla koje ih je htjelo poniziti, a preminulima daruje puninu svoje uskrsne proslave. Kazao je da u ovu svetu misu uključujemo i sve one koji su prije dvadeset i pet godina protjerani iz banjalučkog kraja, čiji se najveći dio nalazi ovdje u Okučanima, ustvrdivši da i oni nose križ hrvatske patnje te je zamolio Gospodina da ga preuzme i preobrasi.

U homiliji je biskup istaknuo kako se Isus u Evandželu uključio u raspravu o kruhu i na posve izazovan način sama sebe proglašio kruhom. »Njegova tvrdnja: „Ja sam kruh života“ (Iv 6,33) zvuči kao svojevrstan prosvjed protiv onoga što mi kruhom zovemo a ne može zasiliti našu glad, dublju od one u praznom želucu. Po čemu bi Isus bio kruh života, odgovorio je On sam i opet na iznenadujući način: „Kruh koji će ja dati tijelo je moje – za

život svijeta“ (Iv 6,51). Današnje dvoje prigode, 25. obljetnica Bljeska i 1. svibnja, spomen dan sv. Josipa Radnika, Međunarodni praznik rada, potiču nas da se zaustavimo na navedenoj Isusovoj tvrdnji te promotrimo kako je upravo otajstvo umiranja poveznička između otajstva tijela i kruha.«

Uspoređujući braniteljsku žrtvu sa pšeničnim zrnom koje svojim umiranjem daje život, biskup je istaknuo: »Danas, na 25. obljetnicu vojno-redarstvene akcije „Bljesak“ usuđujem se ustvrditi da je najveći dio hrvatskih branitelja u Domovinskom ratu posvjedočio kako je za životno načelo usvojio zakonitost pšeničnog zrna koje umire da bi života bilo. Pored toga, braniteljsku spremnost da umru za slobodu svoje domovine, njihove položene živote iz ljubavi za dostojanstvo pojedinca, obitelji i društva, možemo usporediti s umiranjima povezanima s kruhom: Kruh se pretvara u životnu moć kada bude blagovan, kada je potrošen i fizički nestane. Kruh je mjerilo kojim prosuđujemo ljude te za mnoge od njih kažemo: „Dobar kao kruh!“ Naša sloboda nahranjena je braniteljskom žrtvom ljubavi te joj dugujemo zahvalnost. Činimo to na najbolji način, kad u svetoj misi njihovu žrtvu združujemo s Isusovom pobjedičkom smrću i tako pronalazimo utjehu za patnje i boli koju je njihov odlazak s ovoga svijeta prouzročio roditeljima i drugima koji ih vole.«

„Danas, na 25. obljetnicu vojno-redarstvene akcije „Bljesak“ usuđujem se ustvrditi da je najveći dio hrvatskih branitelja u Domovinskom ratu posvjedočio kako je za životno načelo usvojio zakonitost pšeničnog zrna koje umire da bi života bilo“, istaknuo je biskup Antun.

Hrana propadljiva

U nastavku homilije biskup je dodao: »Usred rasprave o kruhu Isus je izjavio: „Radite, ali ne za hrana propadljivu, nego za hrana koja ostaje za život vječni: nju će vam dati Sin Čovječji“ (Iv 6, 27). U tom obećanju prepoznajemo dar euharistijskog kruha, lijek besmrtnosti. No, možemo reći da je, slijedeći zakonitost pšeničnoga zrna, najveći dio naših hrvatskih branitelja svojom položenošću života za naše dostoјanstvo i slobodu na svoj način radio za hrana nepropadljivu. Navedene Isusove riječi imaju značenje i za Međunarodni praznik rada. Svesni smo od kolike je važnosti za pojedinca i obitelj imati radno mjesto kako bi mogli prisrbiti ono što je potrebno za dostojan život. Međutim, svjedoci smo kako se rad može pretvoriti u ropstvo kad postane samome sebi svrha te više ne služi čovjeku, nego čovjek radu. Pored toga, proizvodnja koja je u suprotnosti sa smisлом čovjekova postojanja, u koju se ulažu ogromna sredstva a služi ubijanju ljudi, ili nekom drugom nečasnom cilju, ostavljujući po strani mnoštva da gladiju, nije rad dostojan čovjeka. U dnu takvog djelovanja je se-

bičnost koja u sve ono čega se dotakne utiskuje pečat propadljivosti. Hoće li se usred bučnih parola 1. svibnja moći čuti Isusov poziv: „Radite, ali ne za hrana propadljivu“? (Iv 6,27).«

Zaključujući homiliju biskup Antun je kazao: Djelovati danas u Hrvatskoj, polazeći od navedene slobode, to je naša prava prilika. Tim putom moguće je izlječiti i ranu, još uvijek prisutnu u srcima brojnih građana Okučana, protjeranih iz banjalučkog kraja prije 25 godina nakon vojno-redarstvene akcije „Oluja“. Oni sve do danas nose teret nanesene nepravde. Još se hranimo kruhom suza! (usp. Ps 80,6). Ali neka to ne budu suze zla uzrokovanе otrovanim i slijepim srcem, nego suze provrele iz boli ljubavi, koja prašta, pomiruje i ozdravlja! Neka za to veliko hrvatsko dobro moli s nama vjerna Isusova Majka, čiji mjesec svibanj danas započinje i sv. Josip Radnik čiji spomen dan slavimo.«

Nakon popriče molitve biskup Antun je Blaženoj Djevici Mariji povjerio Hrvatsku domovinu.

Prigodom završetka obustave okupljanja u crkvama biskup hodočastio u Voćin

Prvoga dana dokinuća obustave okupljanja vjernika u crkvenim prostorima zbog opasnosti koronavirusa, 2. svibnja biskup Antun Škvorčević, kako je najavio u Pismu »Ublažavanje izolacijskih mjera s obzirom na vjernička okupljanja« hodočastio je u Voćin i predvodio zahvalno euharistijsko slavlje, koje je izravno prenosila platforma web-stranice Požeške biskupije.

Po pobožnom hodočasničkom običaju biskup je najprije uputio pozdrav Gospoj Voćinskoj pred njezinim likom u svetištu. Uvodeći u sveto slavlje, izrazio je radost što na prvi dan kad su ponovno omogućena okupljanja vjernika na misna slavlja u crkvi, može biti hodočasnik i zahvaliti Isusovoj Majci za očitovanu blizinu i u ovom trenutku naših nevolja i za zaštitu od težih stradanja. Zatim je rekao: »Znadete da je danas trebalo biti hodočašće osnovnoškolske djece naše Biskupije. Ali, zbog okolnosti u kojima se nalazimo ona danas nisu ovdje. Međutim, po vama, djeci i mладим voćinskim župe ona su na svoj način ovdje prisutna. Štoviše, sva osnovnoškolska djeca naše Biskupije prisutna su u našim molitvenim srcima i pred očima su Isusove Majke, naše Gospe Voćinske. Želimo ih sve povjeriti njezinoj majčinskoj zaštiti.«

Moć uskrsnuća

Na početku homilije biskup Antun podsjetio je na trenutnu situaciju u kojoj se nalazimo zbog ugroze od koronavirusa. „Zbog zdravstvenih mjera do jučer su bila obustavljena i okupljanja u crkvama. Može se dobiti dojam da se i sam Bog uplašio koronavirusa, ili smo se prestrašili samo mi, te smo mu rezervirali mjesto u karanteni, računajući da je u privatnosti s nama sigurniji. Na koji se način kao vjernici trebamo ponašati u situacijama najrazličitijih ugroza, daje nam snažne znake naviještena Božja riječ.«

Potaknut današnjim svetim čitanjem, biskup je kazao: »U prvom čitanju iz Djela apostolskih čujemo da je zajednica Isusovih učenika živjela svoju svakodnevnicu popraćenu mnogim životnim nevoljama, među kojima se spominje osmogodišnja bolest uzetosti nekog Eneju u Lidi te smrt učenice Ta-

bite u Jopu. U navedenim okolnostima tadašnji kršćani bili su uvjereni da je najvažnije što trebaju činiti, pozvati Petru kako bi on snagom Duha Svetoga, primljenu od Isusa Krista na blagdan Pedesetnice, dozvao u stanja ljudskih nemoći pobjedničku moć uskrslog Gospodina. To je lijek: U naše nemoći uvesti Isusovu moć uskrsnuća!«

Ključ događaja, nastavio je biskup, nalazi se u navedenoj Petrovoj tvrdnji: „Eneja, ozdravlja te Isus Krist“. Isti dinamizam vjere ostvario se i na preminuloj učenici kojoj je „Petar pun Duha Svetoga“ (Dj 4,8) upravio riječ: „Tabita, ustani!“ (Dj 9,2). »Vjerujem da ste već i sami zaključili kako je potrebno da se i današnji kršćani, po navedenom modelu iz Djela apostolskih, u svakovrsnim nevoljama svoga života, pa i u ugrozi koronavirusom, živom vjerom otvaraju Gospodinu kako bi on svojom uskrsnom pobjedničkom moći po služenju Crkve mogao prodrijeti u ta stanja.«

Veličina euharistije

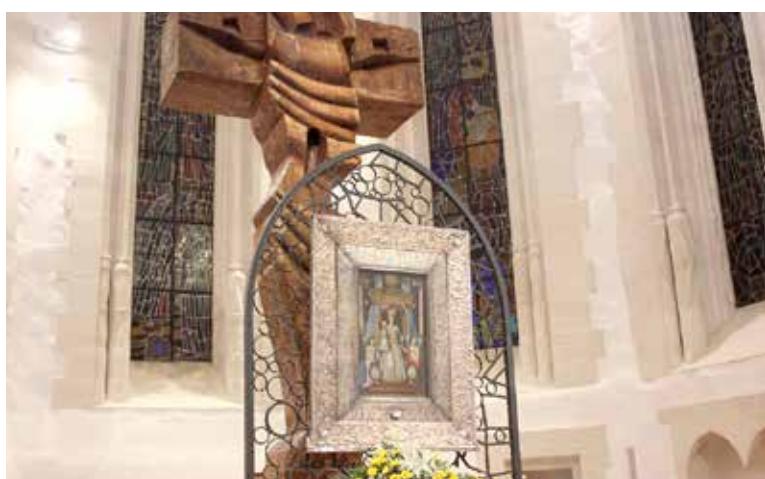
Izražavajući radost radi ponovne mogućnosti u crkvama zajedno s vjernicima slaviti euharistijsko otajstvo, biskup je istaknuo: »Na temelju Isusova

uvjeravanja svojih učenika u evanđelju prepoznajemo kolika je po njegovu božanskom naumu veličina euharistijskog otajstva, i koliko je za nas vjernike važno biti njegovim dionicima. Zbog toga smo se teško nosili s obustavom okupljanja u crkvama na svetu misu i primanje svete pričesti, te se s vama radujem što opet možemo biti zajedno u crkvi, uz sve mjere opreza za naše zdravlje. Želio bih upravo odavde iz Voćina zahvaliti svim svećenicima i brojnim vjernicima naše Biskupije koji se u izvanrednim okolnostima, poštjući sve ono što čuva naše zdravlje, nisu odrekli tražiti način da žive od euharistijskog zajedništva sa svojim uskrsnim Gospodinom i Crkvom. Ali, na sasvim poseban način, iskrenim i odanim srcem u ime svih nas želio bih zahvaliti Blaženoj Djevici Mariji što nas svojom brižnom majčinskom ljubavlju, napose u svojim svetišta trajno prati i zagovara da ne postanemo žrtve zla i nevolja koje nas snalaze, posredujući nam Isusovu uskrsnu snagu u trenutcima kad smo najnemoćniji i najugroženiji, da s njime budemo pobjednici za vječnost. To je njezina dragocjena uloga i ovdje u voćinskom svetištu i u tom je smisao naših hodočašća.«

Na svršetku homilije, biskup Antun je kazao: »Tradicionalnim hodočašćem osnovnoškolske djece u Voćin, koje se trebalo danas održati, svjedočimo kako želimo da Marija u životе naše djece i mlađih posreduje Isusovu prisutnost i snagu, da se rastom u vjeri uzdižu na razinu njegove pobjede nad smrću, služenjem Crkve budu dionici Božjega svijeta po kojem već ovdje na zemlji postaju gradani vječnosti. Svu našu djecu i mlađe, napose ovogodišnje prvičesnike i krizmanike povjeravamo danas Isusovoj Majci, Gospoj našoj Voćinskoj, da se ne izgube u nesigurnostima i zavodništvinama današnjeg svijeta, nego sačuvaju dostojanstvo Božjih sinova i kćeri. Neka Marija pomogne da tako bude.«

Na kraju slavlja biskup je izvršio čin povjere djece i mlađih, napose ovogodišnjih prvičesnika i krizmanika Isusovoj Majci. Ustvrdio je da nas Marija najbolje može povjeriti, preporučiti i izručiti Isusu Kristu, te joj je zahvalio za to služenje.

U ime svih zahvaljujem Blaženoj Djevici Mariji što nas svojom brižnom majčinskom ljubavlju trajno prati i zagovara da ne postanemo žrtve zla i nevolja koje nas snalaze, posredujući nam Isusovu uskrsnu snagu u trenutcima kad smo najnemoćniji i najugroženiji, da s njime budemo pobjednici za vječnost – poručio je biskup.

Dvadeseta obljetnica dolaska sestara klarisa u Požegu

U Nedjelju Dobrog Pastira, 3. svibnja, biskup Antun Škvorčević pohodio je samostan sv. Klare u Požegi i u samostanskoj crkvi predvodio euharistijsko slavlje. Pozdravljajući sestre klarise, biskup im je rekao kako u Nedjelju Dobrog Pastira i Svjetski dan molitve za duhovna zvanja slave dvadeset godina svoga dolaska u Požegu.

Zahvalio je Bogu što su baš ovdje u Požegi mogle otvoriti samostan, a potom i sestrama klarisama što su svojom sabranom dušom, molitvom i žrtvom ugradile sasvim posebno važnu duhovnu dimenziju u zajedništvo požeške mlade mjesne Crkve. Pozdravljajući i druge sudio-nike slavlja, među njima i one koji ga prate izravnim internetskim prijenosom, biskup je rekao: »Ovi dana sve majere na obuzdavanju opasnosti od zaraze koronavirusom bile su takve da su nas zatvorile ne samo u kućama, nego pomalo i u našim srcima. Valjalo bi ponovno otvoriti Bogu sve naše dra-gocjene nutarnje prostore, da on bude naša snaga u svim životnim situacijama, a posebno u onima koje su teške. Želio bih danas zajedno s vama i sa sestrama biti molitelj, da nas Bog obdarji dovoljnim brojem duhovnih zvanja, osobito svećeničkih, za poslanje na nji-vi Gospodnjoj.« Izrazio je zatim radost što su na ovom slavlju nazočna dvojica đakona i dvojica bogoslova kao predstavnici svih drugih bogoslova naše Biskupije, ustvrdivši kako oni svjedoče da Bog nije ravnodušan prema nama, nego potiče i poziva mlade ljude u svoju službu. Pozvao je sudio-nike slavlja da mole za mlade kako bi dobro čuli Božji poziv i slijedili ga.

U obilju Božje milosti

Biskup je homiliju započeo riječima: »Ovo sveto slavlje Nedjelje Dobrog Pastira i Međunarodnog dana molitve za duhovna zvanja spomen je i zahvala. Ono je spomen Isusove smrti i uskrsnuća te čin zahvaljivanja Ocu po njegovu djelu spasenja, u koji uključujemo i spomen dvadesete obljetnice otvorenja požeškog samostana siromašnih sestara sv. Klare te zahvalu za njihovo svjedočenje potpunog predanja Bogu u našoj mjesnoj Crkvi.«

Zatim je podsjetio na dolazak sestara klarisa u Požešku biskupiju: »Misao o otvorenju samostana u Požegi rodila se u obilju Božje milosti, očitovane po brojnim zvanjima sestara klarisa u zagrebačkom samostanu, koje su se u skladu sa svojim svetim pravilima trebale podijeliti. Jedna od mladih sestara rodom iz Virovitice, prije ulaska u samostan bila je studentica Katehetskog instituta u Zagrebu te sam se kao predstojnik navedene ustanove imao prigode s njome upoznati. Kad je utemeljena Požeška biskupija i njezin profesor bio imenovan za biskupa, tragajući za novim mjestom boravka skupine sestara klarisa iz Zagreba, ona se sjetila, zacijelo ne slučajno, da bi to mogla biti Požega, sjedište njezine

stan sestara klarisa u kući, koju je Požeška biskupija kupila od požeškog samostana sestara milosrdnica.«

Povezanost Biskupije i klarisa

U nastavku je biskup istaknuo: »Sestra M. Pia Kozjak bila je prva redovnica nove zajednice, koja je položila vječne zavjete u Požegi, 2. veljače 2001. na blagdan Prikazanja Gospodinova u hramu i Dan Bogu posvećenih osoba, za vrijeme euharistijskog slavlja u crkvi sv. Lovre. Bio je to znakovit čin: Vječnim zavjetom u crkvi zaštitnika Požeške biskupije očitovana je duboka povezanost između nove redovničke zajednice i mlade mjesne Crkve. Prva pak sestra koja je položila vječne zavjete u požeškom samostanu bila je s. Josipa Kozjak, na svetkovinu sv. Majke Klare, 11. kolovoza 2002. Sljedeće godine na istu svetkovinu otvorena je novouređena samostanska kapela. Kako je zajednica rasla tako se očitovala i potreba za dogradnjom samostana te novo krilo blagoslovljeno na Prvu nedjelju došašća 2004. godine.«

Biskup Antun podsjetio je zatim na kanonsko utemeljenje Samostana i izbor prvih poglavara: »Kad su se ispunili svi potrebni uvjeti, Dekretom Kongregacije za ustanove posvećenog života i društva apostolskog života, 11. siječnja 2007. dopušteno je kanonsko utemeljenje Samostana monahinja klarisa u Požegi sa svim

Biskup je sestrama klarisama poručio da su svojim poslanjem ugrađene u Požešku biskupiju, koja je po njihovoj zatvorenoj klauzuri dobila otvorene neke Božje i nebeske prostore duha te ih je pozvao da budu radosne zbog tog svoga služenja.

privilegijama i ostalim duhovnim milostima, koje zakonito uživaju i drugi samostani spomenutog Reda. Na prvom izbornom kapitulu za poglavaricu je izabrana sestra M. Celina Princip. Ona je svojim duhovnim iskustvom, redovničkom vjernošću i jednostavnosću i prije nego je izabrana za poglavaricu započela u Požegi izgraditi mladu sestarsku zajednicu i uređivati zgradu samostana. No, Gospodin ju je 2009. pozvao k sebi. Na samostanskom kapitulu, 1. lipnja navedene godine za novu poglavaricu izabrana je s. M. Pia Kozjak, koja je iznenada preminula 2018. godine, pridruživši se s. Celini u domu Očevu, da bi zajednički iz vječnosti postale molitvene pratilje svoga požeškog

samostana. Providnošću Božjom i voljom sestara naslijedila ih je u vodstvu zajednice s. M. Klara Lisac, na kojoj je trenutačna odgovornost izgradnje samostanskog života u trećem desetljeću njegova postojanja.«

Spominjući se da danas obilježavamo Svjetski dan molitve za duhovna zvanja, biskup je sestrama zahvalio na njihovoj molitvi i žrtvi. „Neka vas u molitvi i žrtvi za svećenička zvanja i svećeničku svetost u našoj Biskupiji iz nebeske slave zagovara brižna i vjerna Isusova Majka, prati vaš sveti otac Franjo i Majka Klara te vam Bog po svom obilnom blagoslovu udijeli snagu i pobjedu nad svim onim što vas želi odvratiti od vjernosti njegovu pozivu.«

Biskupovo pismo sestrama klarisama i članovima biskupijskog Djela za duhovna zvanja

Uoči Nedjelje Dobrog Pastira i Svjetskoga dana molitve za duhovna zvanja, biskup Antun Škvorčević uputio je pismo sestrama klarisama i članovima Djela za duhovna zvanja Požeške biskupije u kojemu podsjeća koliko su važni dobri i sveti svećenici kako bi Crkva mogla izvršiti poslanje naviještanja Isusove radosne vijesti i služenja čovjekovu spasenju. Na to je, kaže, nedavno podsjetio i papa Franjo prigodom 160. obljetnice smrti svetog arškog župnika Ivana Marije Vianeya. „Isus nas je upozorio da ne možemo računati s dovoljnim brojem radnika na Božjoj njivi, ako ne budemo s njime suradivali i za to ga molili. Gospodinove su riječi: „Žetva je velika, ali radnika malo. Molite dakle gospodara žetve da radnike pošalje u žetvu svoju“ (Lk 10,2). Smatrali smo kako na tako jasan Isusov poziv trebamo odgovoriti organizirano, te smo pozvali siromašne sestre sv. Klare da u Požegi osnuju svoj samostan i budu s nama trajne moliteljice za duhovna zvanja i posvećenje naših svećenika. Njihov dolazak u Požegu bio je poseban dar koji je Bog udijelio našoj mladoj mjesnoj Crkvi prigodom Velikog jubileja 2000. obljetnice kršćanstva“, kaže među ostalim biskup Škvorčević.

Biskup je podsjetio kako sestre klarise nisu same u tom važnom služenju. Godine 2004. osnovano je Djelo za duhovna zvanja kojem su pridružili brojni molitelji iz mnogih župa naše Biskupije. „Želio bih prigodom Nedjelje Dobrog Pastira, 3. svibnja 2020. podijeliti radost s više od 1300 članova našeg Djela za duhovna zvanja i izraziti duboku zahvalnost svima vama koji u jednostavnosti i skromnosti svoga života, ali velikim budnim vjerničkim srcem i spremnošću na žrtvu upravljate Gospodinu molitvu za duhovna zvanja i za vjernost svećenika u njihovu poslanju. Vi ste zajedno sa sestrama klarisama uzdignute molitvene ruke i srce naše Biskupije, te vjerujem da su one moćne poput Mojsijevih uzdignutih ruku, po kojima je izabrani narod pobjedivao u bitkama (usp. Izl 17,11). Još više, vi svojim molitvenim žarom vršite dragocjenu zadaću na koju nas je Isus pozvao: „Ištite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se!“ (Mt 7,7). Vaše kucanje na vrata božanskog srca služba je posebnog dostojanstva u našoj Biskupiji, za koju vam iskreno čestitam i svesrdno zahvaljujem. Uvjeren sam da će Bog po vašoj molitvi i žrtvi dovoljnom broju mlađih ljudi darovati svjetlo svoga Duha kako bi prepoznali da ih on zove te se hrabro odazovu postati svećenici, suradnici Isusa Krista na djelu spasenja, i posvema zdržani s njime uložiti svoj život za čovjekovo vječno dobro. Uputimo Bogu svoju žarku molitvu na tu nakanu napose u Nedjelju Dobrog Pastira!

Svake prve subote u mjesecu spominjemo se u našoj katedrali svih molitelja za duhovna zvanja, sestara klarisa i članova Djela za duhovna zvanja, kako živih tako preminulih. Pozivam vas da redovito toga dana nastojite na poseban način svi biti duhovno sjedinjeni s nama u molitvi za ustrajnost u vašem služenju duhovnim zvanjima i posvećenju svećenika. Neka vas Gospodin u vašoj zauzetosti za njegovo djelo obdarí svojim mirom i drugim dobrima“, poručio je biskup u svom Pismu.

Proslava sv. Leopolda Mandića u Požegi

Na blagdan sv. Leopolda Mandića, 12. svibnja biskup Antun Škvorčević predvodio je u požeškoj župnoj crkvi istoimenog hrvatskog sveca svečano misno slavlje. U ime vjernika dobrodošlicu biskupu zaželio je župnik Jozo Jurić.

Potom je biskup pozdravio okupljene svećenike i dake, nazočne vjernike, kao i one koji misno slavlje prate putem platforme na web-stranici Požeške biskupije, kazavši im kako je radostan što se nakon nemogućnosti slavljenja misa s narodom ponovno mogu okupljati u crkvama, njegovati Božju blizinu te nastojati po uzoru svetaca oblikovati svoju dušu. Zatim je čestitao župljanima njihovog zaštitnika sv. Leopolda i rekao: »Ova kiša podsjeća nas na to kako je naša duša žedna i potrebna joj je Božja rosa milosti da bi u nama mogao rasti Njegov život. Svetac kojeg danas slavimo, bio je nizak po ljudskom izgledu, ali u njemu je izraslo Božje bogatstvo. Sveti Leopolde, moli za nas da u nama ne zakržlja božanski život, nego raste na mjeru uskrslog Gospodina.«

Malen do nezatnosti

Na početku homilije biskup je kazao: »Pita me neki dan jedan svećenik – po nešto u šali: Ima li u Hrvatskoj išta drugo, osim koronavirusa i politike? Otvorili smo razgovor o mjestu koje smo Bogu trenutačno dodijelili u našem društvu, i kako mu svjedočiti vlastitu vjernost u izvanrednim okolnostima virusne ugroze, koje prijeće redovito sudjelovanje na euharistijskim slavlјima i primanje svetih sakramenata. Blagdan sv. Leopolda Mandića daje

mi prigodu zajedno s vama nastaviti taj razgovor, pitajući se kako je taj naš hrvatski svetac u teškim zbivanjima, napose II. svjetskog rata bio vjeran Bogu. Dok se ovih dana spominjemo 75. obljetnice završetka rata, vremena strašnih stradanja, mnoštva nedužnih ljudi ubijenih zbog ideoloških razloga, među njima brojnih Hrvata, posebno na blajburškom Križnom putu, za kojima se suze još nisu osušile i heroja koji su se u to zlo vrijeme proslavili svojom čovječnošću, posebnom snagom svjetlji nam lik našeg Leopolda Bogdana Mandića, preminulog usred ratne 1942. godine.«

Biskup je nastavio: »Nije lako opisati njegov zemaljski život jer je – ljudski gledano – prejednostavan, malen do nezatnosti. U tom i jest izazov! Kao da se i sam papa Pavao VI. očitovalo određenu nedoumici kad ga je ubrajao među blaženike te se u svom govoru više puta zapitao: „Tko je to tko nas danas okuplja? (...) Gledaj kako je siromašan, kako je skroman, kako je ljudski, (...) tako poniran, vedar i sabran (...) Gledaj, to je siromašni ponizni kapucin, boležljiv i slab, ali ipak tako čudnovato siguran, da upravo osjećamo kako nas privlači i očarava. (...) To je slabašan, pučki, ali istinit lik Isusov. (...) A što Isus poručuje kroz proročku pojавu siromaštva?“

Pastir i ovce

Potom je biskup povezujući svoj govor s naviještenim evandeoskim ulomkom kazao: »Predlažem, braćo i sestre, da odgovor na ovo postavljeno pitanje pape

Pavla VI. potražimo kod samog Isusa u evanđelju koje smo upravo čuli. Isus nas poziva da provjerimo koja su naša polazišta u prosudbi kakav je netko čovjek, koji je njegov istinski identitet. Jednostavnom, a snažnom slikom pastira i ovaca Gospodin daje uvjerljiv odgovor. Po odnosu prema drugom čovjeku prepoznaje se veličina nečije osobe. Čim za nekoga kažemo da je pastir, istovremeno smo ustvrdili da je on u odnosu prema ovcama. Nema pastira bez ovaca! Prema Isusovu evandeoskom tumačenju taj odnos može biti trostruk. Prva je opcija koju on usvaja za sebe: „Ja sam pastir dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce“ (Iv 10,11). Potom kaže da postoji najamnički odnos prema ovcama, kad ih netko želi upotrijebiti samo za vlastitu korist: „nije mu do ovaca“. Najamnik se napose prepoznaće u trenutku kad su ovce u opasnosti, jer ih on tada ostavlja i bježi. Najgori je treći, odnos vuka, koji „grabi i razgoni“ ovce. Nema im opstanka s najamnikom, a još manje s vukom. Svoj odnos dobrog pastira prema ovcama Isus opisuje međusobnim poznavanjem, povezujući ga s intimnim dubokim poznavanjem između njega i Oca u dijalogu ljubavi. Isusova briga za ovce ide tako daleko da i one koje nisu u njegovu ovčnjaku želi prihvati kao svoje, da čuju njegov glas, ispunе se povjerenjem te bude „jedno stado i jedan pastir“ (Iv 10,16).«

Biskup je zatim protumačio: »U Isusovu govoru o dobrom pastiru prepoznajemo božanske koordinate unutar kojih se ostvaruje njegovo poslanje: „Veće ljubavi nema nitko od ove: da

Svetac kojeg danas slavimo, bio je nizak po ljudskom izgledu, ali u njemu je izraslo Božje bogatstvo. „Sveti Leopolde, moli za nas da u nama ne zakržlja božanski život, nego raste na mjeru uskrslog Gospodina“, istaknuo je biskup Škvorčević.

tko život svoj položi za svoje prijatelje“ (Iv 15,13). On je Bog prijatelj, dokraja do u smrt za nas, te ga je mladi Bogdan Mandić iz Herceg Novog u Boki Kotorskoj prepoznao kao svoju životnu istinu, oduševio se za njega i krenuo ga naslijedovati na redovnički način pod imenom Leopold. Shvatio je mali Hercegnovljani kako je život smislen i velik kad prema drugima nastojite živjeti onaj odnos, koji prema nama ostvaruje Bog, očitovan u Isusu Kristu. Tajna Leopoldove veličine je u neprijetvornom, vjerodostojnom življenju malenosti. Stoga zaključuje papa Pavao VI.: „Neizreciva je to, a ipak jasna i očita, čarobno prozračna pojava koja nam omogućuje da u liku skromnog redovnika naziremo lik što nas zanosi i uzbuduće.“

Duhovna zaraza

Na to se biskup zapitao: »Kako nas zanosi i uzbuduće? Tko bi mogao pohvatiti i razumjeti sve povijesne silnice zla koje su uzrokovale velike tragedije i stradanja nedužnih ljudi u vrijeme II. svjetskog rata s jedne strane, a s druge strane Božje silnice dobra koje usred ljudskog mraka, stvorena po ljudima, pokretanih zlom, spašava čovjeka i njegovo dostojanstvo te unatoč svemu daje povijesti smisao. Dok virus duhovne zaraže razorno hara svijetom, čija se bo-

lest očituje u nadmenosti nacionalističkih i ideoloških protučovječnih sustava međusobnog istrjebljivanja, istovremeno „čovječuljak“ Leopold služi anti-virusnoj duhovnoj dezinfekciji u isповjedaonici, te mnoštvima ljudi pomaže da budu pomireni s Bogom i bližnjima, prihvaćajući različitosti kao prigodu za dijalog i promicanje zajedništva. Na taj način opovrgnuo je tvrdnju pruskog kancelara i vojskovođe Otta von Bismarcka da se Isusovim blaženstvi-

ma ne može voditi rat. Uspješni rat ne vodi se oružjem, nego moću Božjeg milosrđa, praštanja i ljubavi, kojima se pobijeđuje za vječnost. Leopold, malen stasom, neugledan pogledu, proživio je 40 godina gotovo cijelnevno u isповjedaonici, zapravo u srcima mnogih ljudi koji su ih otvarali pred njim i pred Bogom. Nevidljiv u isповjedaonici postao je snažan glas onog bogatstva Božjeg milosrđa, ljubavi i praštanja koje je duboko u sebi nosio i dijelio s ranjenim

dušama, željnima Božjega lijeka. Pobri nuo se Bog da u ono teško vrijeme ima u Padovi svoga slугa tješitelja, liječnika i hrabritelja slomljenih duša, da osjete po njemu nježnost dobrog pastira koji povija ranjenu ovcu. Po njemu su ljudi mogli gotovo dotaknuti milosrdnog Boga koji nikoga ne prezire i ne odbacuje, nego sve one koji su raskajani prima i uzdiže u dostojanstvo svojih sinova i kćeri, izgrađuje svoj narod, Crkvu u vremenima razornih ideologija. Dok je nadbiskup Alojzije Stepinac u domovini Leopoldova hrvatskog naroda božanskim nadahnućem u preteškim ratnim nevoljama hrabrio i tješio, spašavao i pomagao a nemali broj njegovih svećenika požrtvovno služio ljudima u zlim okolnostima, polažući nerijetko i vlastite živote, Leopold je uložio sebe u isповjedaonici za dobro čovjekove duše i Isusove Crkve. Oni su slava hrvatskoga naroda, Božji svjedoci zbog kojih se ponosimo. Oni su nam primjer da i mi u svojim osobnim i zajedničkim nevoljama vjerujemo Bogu, voditelju povijesti te velikom evanđeoskom založenošću služimo dobru čovjeka.«

Biskup je na kraju u ime svih zamolio sv. Leopolda da nam pomogne i ohrabri nas da krenemo njegovim putem. Ujedno se zahvalio svećenicima, a posebno isusovcu Zvonimiru Vlahu na predvođenju devetnice.

Sv. Leopold u Virovitici

U virovitičkoj Župi sv. Leopolda Bogdana Mandića u utorak, 12. svibnja svečano je proslavljen istoimeni svetac. Tijekom dana služene su tri svete mise na kojima su se okupili štovatelji sv. Leopolda i uputili mu svoje zahvale i prošnje.

Zupljeni su se za proslavu svoga nebeskog Zaštitnika pripremali kroz trodnevnicu. Budući da župa posjeduje relikviju sveca, svake su večeri trodnevnice i na sam dan slavlja štovali spomenutu relikviju moleći poseban zagovor za oboljele od tumora čiji je zagovornik kod Boga sv. Leopold Mandić.

Misna slavlja na blagdan sv. Leopolda predvodili su p. Silvio Šćepanović, župnik Župe sv. Ivana Krstitelja u Špišić Bukovici, Josip Homjak,

župnik susjedne Župe blaženog Alojzija Stepinca u Milanovcu i Mario Mesić, župnik Župe sv. Luke Evangeliista u Lukaču. Predvoditelji slavlja ukazali su na duhovnu veličinu sv. Leopolda koji je rastom bio vrlo nizak, a svojom poniznošću, blagošću i strpljivošću, satima ispunjavajući, privodio je duše Bogu. Još za života mnogi su ga molili da ih zagovora i moli se za njih kod Boga što je rado činio. Sv. Leopold Bogdane Mandiću, moli za nas i naš hrvatski narod!

Nedjelja Dobrog Pastira

S mogućnošću ponovnog okupljanja vjernika na sveta slavlja, biskup Antun Škvorčević je na Nedjelju Dobrog Pastira, 3. svibnja, predvodio euharistijsko slavlje u požeškoj Katedrali.

Pozdravljajući okupljene vjernike, kao i one koji su misno slavljive pratile putem Laudato televizije i platforme na mrežnoj stranici Požeške biskupije, biskup je kazao kako smo proteklih tijedana mogli osjetiti koliko je teška fizička zatvorenost zbog ugroze koronavirusom. Podsjetio je da uz fizičku postoji i duhovna zatvorenost koja je puno teža od fizičke. Pozvao ih je da ovim svetim slavljem posvjedoče svoju zahvalnost Bogu što u navedenim kušnjama nisu teže stradali te mu iskažu još veću otvorenost svojih srdaca da bi se mogao u nama nastaniti po snazi uskrsnoga sloga Gospodina.

Duboka potresenost

U homiliji je biskup progovorio o našem odnosu prema smrti kojim se očituje naš odnos prema životu na temelju navještenog čitanja iz Djela apostolskih. Podsjetio je kako je Petar na dan Pedesetnice podsjetio Židove što su učinili Isusu kojeg je na kraju Bog podigao od mrtvih i učinio Gospodarom živih i mrtvih. „Sveti pisac bilježi veoma zanimljivu činjenicu: „Kad su to čuli, duboko potreseni rekoše Petru i drugim apostolima: ‘Što nam je činiti braćo?’“ (Dj 2,37). Nema ravnodušnosti, zavladala je duboka potresenost, duboka do duše! Petar ne nudi čarobni eliksir života o kojem sanjaju i pojedini naši suvremenici, nego zastupa način na koji se postaje dionikom novog života u Isusu Kristu koji je On, sam Pobjednik nad smrću uspostavio: „Obratite se i svatko od vas neka se krsti u ime Isusa Krista da vam se oproste grijesi i primiće dar Duha Svetoga“. I dodaje Petar da je to obećanje za one „koje pozove Gospodin Bog naš“ (Dj 2,38-39). Apostol nas stavlja pred ozbiljniju činjenicu, kako nije dovoljno tek nešto učiniti s naše ljudske strane da budemo dionici više razine postojanja, nego trebamo na taj život biti od Boga pozvani. Susrećemo se s pitanjem pozvane slobode!“

Potom je biskup nastavio: »Petar je u svojoj propovijedi s obzirom na Isusa upozorio na kontrast između onoga što je Bog učinio i onoga što je čovjek učinio: „Bog ga je postavio Kristom i Gospodinom“ a „vi ste ga raspeli“, te

je tako prodro u srca onih koji traže Boga iskrenim srcem. Za njih je započelo novo iskustvo života povezano s odlukom da nešto učine. „Što nam je činiti?“, pitaju. Toj novoj raspoloživoći ljudske slobode, potresene Božjim zahvatom u Isusu Kristu, i opredijeljene da krene putem kojim se u njega uključuju, Petar predlaže program kršćanskog obraćenja, sastavnice moralne kateheze prvotne Crkve. Obraćenje je prvi, neizostavni korak koji preobražava cijelu životnu perspektivu vjernika, usmjerava ga prema krštenju „u Isusovo ime“. Ono nije tek neki obred simboličkog čišćenja, nego spasenjsko zajedništvo s Gospodinom. Iz krštenja koje je prodor Duha osloboditelja, proistjeće oproštenje grijeha. Taj prekid sa zlom nije neki psihosocijalni proces, niti je samo neka osobna odluka, nego je Božji dar koji izvlači čovjeka iz njegova otuđenja pod vlašću grijeha. Tako vjernik prožet Božjim Duhom, postaje novo stvorenje, pokretano novim i nadnaravnim životnim počelom, uključeno u Crkvu, novi mesjanski narod.«

U nastavku je biskup kazao da nas Nedjelja Dobrog Pastira poziva da provjerimo čiji glas čujemo u dubini svoga bića, Božji, ili nekog stranca? Naše srce je, nastavio je, svojevrsni

ovčinjak u koji se može ubaciti pravi pastir koji nas pozna i izvodi na pravu pašu, ali može se ubaciti i lopov, najamnik ili kradljivac koji nas želi samo iskoristiti. Drama našega identiteta i sudbine leži u prepoznavanju Božjega glasa koji se javlja u dubini našega srca i koji naša sloboda izabire i slijedi.

Gospodin je pastir moj

Završavajući homiliju biskup je ukazao na još jednu poruku iz naviještenog evanđelja o Isusu kao vratima. „Ako vjerom i predanjem ne ostvarujem svoj životni izlazak i ulazak u Isusu Kristu, tko je, ili što postao, moja vrata na koja ulazim i izlazim, i kamo me ti ulasci i izlasci vode: do smisla ili besmisla, do punine ili praznine, do cilja ili propasti? U krštenju sam izšao iz života ranjena grijehom i smrću te postao Kristov i s njime ušao u stvarnost njegove pobjede nad smrću. Nisam se oslonio na klimav temelj, nego na stijenu koja mome životu daje čvrstinu za vječnost. Francuski filozof Henri Bergson, tragajući za sigurnošću svoga životnog puta jednom je

izjavio: „Stotine knjiga koje sam pročitao nisu mi pribavile toliko svjetla kao redci Psalma 23: „Gospodin je pastir moj: ni u čemu ja ne oskudijevam. Pa da mi je i dolinom smrti proći zla se ne bojam, jer si ti sa mnom.“ Ova filozofova ispovijest pjesma je vedrine i povjerenja usred tmina životnog putovanja, između pogibli i provala lopova, najamnika i kradljivaca u našu životnu dramu. Usvojimo je u ugrozama svačeve vrste, pa i koronavirusa te vjerom svjedočimo ukorijenjenost u Onoga koji za nas umro i neće dopustiti da propadnemo u besmislu. Neka tako bude«, zaključio je biskup homiliju.

Na svršetku misnog slavlja pozvao je nazočne vjernike da zajedno upute molitvu za duhovna zvanja Dobrom Pastiru kako bi nam darovao dovoljan broj radnika na njivi Požeške biskupije. U četvrtak, 30. travnja, pred Nedjelju Dobrog Pastira biskup Antun Škvorčević zajedno sa svećenicima iz središnjih biskupijskih ustanova i Župe sv. Terezije Avilske predvodio je euharistijsko klanjanje s posebnom molitvenom nakanom za duhovna zvanja.

„Naše srce je svojevrsni ovčinjak u koji se može ubaciti pravi pastir koji nas pozna i izvodi na pravu pašu, ali može se ubaciti i lopov, najamnik ili kradljivac koji nas želi samo iskoristiti“, istaknuo je biskup.

Dan molitve prigodom 75. obljetnice završetka II. svjetskog rata

Na petu vazmenu nedjelju, 10. svibnja, na Dan molitve u Požeškoj biskupiji prigodom 75. obljetnice završetka Drugog svjetskog rata biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u Katedrali u koncelebraciji svećenika djelatnih u središnjim biskupijskim ustanovama te u Župi sv. Terezije Avilske.

Pozdravljajući okupljene vjernike, kao i one koji euharistijsko slavlje prate putem platforme na mrežnoj stranici Požeške biskupije, biskup je kazao: »Uskrsli Gospodin Isus započeo je na dan svog uskrsnuća, a onda i osam dana nakon toga, okupljati svoje učenike kojima je svjedočio da je živ i da ih voli snagom svoje pobedničke ljubavi. I mi se ovom svetom misom uključujemo u taj ritam koji je On pokrenuo i želimo mu otvoriti svoje živote da u nama ne bude mraka – jer On je svjetlo, da u nama ne bude gubitništva – jer On je pobjednik, da u nama ne bude straha – jer On je izvor naše radosti i nade.« Potom je biskup podsjetio na 75. obljetnicu završetka Drugog svjetskog rata koji je donio silno mnogo patnje mnogim ljudima, a njegovi tragovi se i danas osjećaju. Pozvao je da se pridružimo mnogim ljudima iz naše Biskupije u molitvi za Božje milosrde i praštanje onima koji su nanosili zlo, a vječni mir i Božju pravdu onima koji su bili žrtve.

Kamen zagлавni

U homiliji je biskup na temelju navještene Božje riječi progovorio o temeljima naše egzistencije, a najčvršći je – Isus Krist. „Nakon svoga uskrsnuća On osobno postao je riječ na kojoj valja graditi, te jamči takvu statiku našem postojanju da ga ne može razoriti niti potres kojem je ime smrt. Premda su ga neki ljudi odbacili, tumači Petar, mudro je na njega osloniti svoj život jer ga je Bog izabrao da bude dragocjeni kamen živi, odabrani kamen ugaojni, kamen zaglavni. On je temelj na kojem svatko od nas postaje živi kamen, ugrađen u nerazorivo Božje duhovno zdanje, te smo po Petrovoj tvrdnji uspostavljeni za rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni da

navještamo silna djela onoga koji nas iz tame pozva k divnom svjetlu svojemu (usp. 1 Pt 2,9). Prava čvrstina našeg postojanja ostvaruje se u zajedništvu Crkve koja je duhovna građevina uskrslog Gospodina u snazi njegova Duha za život vječni.«, kazao je biskup.

U nastavku je biskup Antun pozvao vjernike da ispitaju je li Isus Krist temelj njihova života, je li naša vjera u Isusa Krista takva da je uistinu On temelj našega postojanja? Kršćanska posebnost je u tom, dodao je biskup, što nam vječnost ne obećava netko tko o njoj ništa ne zna i za nju ništa nije učinio, te smišlja neke vlastite teorije ili prenosi tuđe, nego je to jedinstvena osoba, Isus Krist u kojem je Bog postao čovjekom da bi nas doveo do cilja našega puta. Postavši čovjekom, on je put kojim se stiže do istine i života. »Obrazložimo svome razumu a još više srcu zašto i u sadašnjim okolnostima izabiremo Isusa Krista za temelj svoga života, čvrstinu usred tolikih zemaljskih nesigurnosti, i zašto mu želimo cijelovito pripadati u njegovoj

Crkvi Katoličkoj, poput našega bl. Ivana Merza čiji spomen danas slavimo. Crkva se od Petra vremena do danas rada navještanjem radosne vijesti o Isusovu uskrsnuću, izgrađuje vjerom i krštenjem u njegovo ime, hrani u euharistiji njegovom ljubavlju, svjedoči djelotvornom ljubavlju prema najmanjoj braći. Na tom čvrstom temelju već ovdje na zemlji započinje nebo, „mjesto“ koje nam je Isus pripravio u domu Očevu, gdje je vječnosti ime ljubav. Jer pakao je po riječi Fjodora Mihajlovića Dostojevskog „muka ne biti sposoban ljubiti!«

Evandeoski put liječenja

Na kraju homilije biskup se spomenuo obljetnice završetka Drugog svjetskog rata i Pisma hrvatskih biskupa iz 1995. godine: »Drugi svjetski rat, čije se 75. obljetnice završetka ovih dana spominjemo, bio je pakao upravo zbog toga što je bio očitovanje zarobljenosti brojnih ljudi vlastitim sebeljubljem, rasnom i nacionalnom samodopadnošću i samodostatnošću, predvođenih nekim

tadašnjim upraviteljima država i čelnicima naroda. Oni su posvjedočili nesposobnost da prihvate druge i drugačije, strovališi mnoštva nedužnih ljudi u smrt, koji i danas vape za pravdom. U svom Pismu o pedesetoj obljetnici završetka Drugog svjetskog rata hrvatski biskupi zauzeli su se za Isusov evandeoski put liječenja ratnih rana kajanjem, praštanjem, milosrđem i pomirenjem po kojima Bog prodire u naše nutarne tmine i nemoći te nas osposobljuje za ljubav, moćnu svaki ljudski pakao pretvoriti u nebo. Sa svim vjernicima u našoj Biskupiji usrdno danas molimo i trajno djelejmo da tako bude«, završio je homiliju biskup Antun.

Na svršetku misnog slavlja biskup je kazao: »Neka po Isusovom zahvalu i u ovoj svetoj misi u vašim srcima prebiva njegova pobjednička snaga, koja je jača od svih nevolja te neka u svakoj situaciji znadete čiji ste i da vam se ništa ne može dogoditi, osim ono što se njemu dogodilo – kroz muku, nevolje i smrt prema pobjadi i uskrsnuću.«

U svom Pismu o pedesetoj obljetnici završetka Drugog svjetskog rata hrvatski biskupi zauzeli su se za Isusov evandeoski put liječenja ratnih rana kajanjem, praštanjem, milosrđem i pomirenjem po kojima Bog prodire u naše nutarne tmine i nemoći te nas osposobljuje za ljubav, moćnu svaki ljudski pakao pretvoriti u nebo.

Skupština biskupa Đakovačko-osječke crkvene pokrajine

U utorak 19. svibnja u Nadbiskupskom domu u Đakovu održana je 49. skupština biskupa Đakovačko-osječke crkvene pokrajine. Skupštinom je predsjedao nadbiskup metropolit mons. Đuro Hranić. Uz nadbiskupa metropolita u radu skupštine sudjelovali su požeški biskup mons. Antun Škvorčević, đakovačko-osječki nadbiskup u miru mons. Marin Srakić i pomoći biskup đakovačko-osječki mons. Ivan Ćurić.

Z bog trenutnih epidemioloških mjera u vremenu pandemije Covid-19, na skupštinu s područja Republike Srbije nije mogao doći srijemski biskup mons. Đuro Gašparović. Na skupštini je sudjelovao i kancelar Nadbiskupskog ordinarijata mr. sc. Drago Marković, a u jednom njezinu dijelu i dekan Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Đakovu prof. dr. sc. Vladimir Dugalić.

Spomen na papu Ivana Pavla II.

Susret je započeo molitvom Trećega časa te dobrodošlicom domaćina, nadbiskupa metropolita Đure Hranića. U svojim pozdravnim riječima nadbiskup je istaknuo radost zbog ponovnoga susreta i okupljanja biskupa, nakon dulje stanke prouzrokovane pandemijskom zarazom Covid-19, izražavajući osobitu povezanost sa srijemskim biskupom koji se nije mogao pridružiti skupštini. Nadbiskup je nagnao kako, i u prilikama ograničenja i poteškoća izazvanima opasnostima od zarazne bolesti, vjernički hod naših zajednica nije prestao, a vrijeme koje je pred nama nuka nas na razborite korake planiranja i vraćanja redovitoga crkvenoga života i djelovanja. Nadbiskup Hranić posebno je istaknuo duhovnu snagu i radost spomena 100. obljetnice rođenja svetoga pape Ivana Pavla II., koji je uvelike obilježio završetak prošloga i prijelaz u novo tisućljeće Crkve i svijeta. Njegova je osoba na poseban način utkana i u život naših biskupijskih zajednica te ga s osobitom zahvalnošću spominjemo kao utemeljitelja Požeške biskupije, te kao najdražeg 'hodočasnika' našem zavičaju

čaju prigodom njegova 3. apostolskoga posjeta Hrvatskoj i susreta s njim u Osijeku i Đakovu 7. lipnja 2003. godine. „Njegov nam apostolski žar i gorljivost ostaju poticaj i nadahnuc za sva naša nastojanja i evangelizacijsko djelovanje u povjerenim nam biskupijama“, istaknuo je nadbiskup Hranić.

Problem iseljavanja

U radnome dijelu susreta biskupi su razmatrali brojne sadašnje izazove s kojima se susreću pojedinci, obitelji i društvo na području Slavonije, Baranje i Srijema, što je nezaobilazno povezano s djelovanjem i ostvarivanjem poslanja Crkve. S obzirom na snažno prisutan problem iseljavanja i demografske krize, što je snažno pogodilo, i još uvijek pogoda prostore na kojima se nalaze biskupije Đakovačko-osječke crkvene pokrajine, valjat će uzeti u obzir i najnovije okolnosti, uzrokovane preventivnim mjerama i opasnostima od širenja zarazne bolesti. To svojevrsno „novo stanje“ zahtijeva pomake na različitim životnim područjima, a u konkretnom planiranju i djelovanju završuje, također, i posebnu pozornost Crkve i njezine pastoralne brige.

Kućna Crkva

Nove su okolnosti na još snažniji način otkrile i osobitu vrijednost pojedinih eklezioloških stvarnosti, posebno 'kućne Crkve', molitve u obitelji i solidarnosti, kao i važnosti sudjelovanja u liturgijskom i sakramentalnom životu.

S obzirom na snažno prisutan problem iseljavanja i demografske krize, što je snažno pogodilo, i još uvijek pogoda prostore na kojima se nalaze biskupije Đakovačko-osječke crkvene pokrajine, valjat će uzeti u obzir i najnovije okolnosti, uzrokovane preventivnim mjerama i opasnostima od širenja zarazne bolesti.

U novonastalim okolnostima mogli su se uočiti i veoma lijepi i vrijedni koraci, kojima se nastojala posredovati Kristova Radosna vijest, koristeći pritom moderna sredstva društvenog priopćavanja, što može biti snažan poticaj na stvaranje nove kulture i ozračja, ne samo kad je u pitanju dijalog Crkve i medija, već i snažniju uporabu medijske komunikacije u ostvarivanju evangelizacijskoga poslanja Crkve. Pojedine vidove socijalnih i gospodarskih prilika u našim krajevima

ma te njihovu perspektivu sa stajališta socijalnog nauka Crkve predstavio je mons. dr. Dugalić. U drugom dijelu radnoga susreta biskupi su se posvetili pitanjima vezanim uz organizaciju i djelovanje crkvenoga sustava za zaštitu maloljetnika i ranjivih osoba, i to u svjetlu motuproprija pape Franje „Vi ste svjetlost svijeta“, kao i drugih dokumenata prema kojima se oblikuju upute i smjernice Hrvatske biskupske konferencije.

Nadbiskup Hranić posebno je istaknuo duhovnu snagu i radost spomena 100. obljetnice rođenja svetoga pape Ivana Pavla II., koji je uvelike obilježio završetak prošloga i prijelaz u novo tisućljeće Crkve i svijeta. Njegova je osoba na poseban način utkana i u život naših biskupijskih zajednica te ga s osobitom zahvalnošću spominjemo kao utemeljitelja Požeške biskupije, te kao najdražeg 'hodočasnika' našem zavičaju prigodom njegova 3. apostolskoga posjeta Hrvatskoj

Susret dekana Požeške biskupije

Na poziv biskupa Antuna Škvorčevića, u Dvorani sv. Ivana Pavla II. Biskupskog doma u Požegi, 4. svibnja održana je skupština dekana Požeške biskupije. Nakon molitve, biskup je u uvodnoj riječi istaknuo kako smatra važnim razmotriti s dekanima pastoralno iskustvo koje imaju tijekom mjesec i pol dana obustave okupljanja vjernika u crkvenim prostorima i spriječenosti vršenja redovitog poslanja zbog ugroze koronavirusom te utvrditi okvir djelovanja u ponovno otvorenim, premda još uvijek ograničenim, mogućnostima crkvenih okupljanja.

Zagovor Isusove Majke

U osvrtu na stanje u kojem se nalazimo i sve ono što se poduzima s obzirom na obranu od ugroze koronavirusom, biskup je upozorio na važnost razlikovanja zadaće koju imaju državne ustanove i poslanje koje ima Crkva. Spomenuo je kako smo svjedoci da Vlada s naslova zaštite zdravlja donosi obvezujuće odluke koje nerijetko zadiru u vjerska pitanja, slobodu djelovanja Crkve i prava vjernika, a HBK preporuke pojedinih mjerodavnih državnih tijela proglašava odredbama, izlažući se pogibli relativizacije stvarnosti vjere i određenim manipulacijama, čemu smo bili svjedoci i nedavno u Okučanima. Biskup je naglasio kako nas minulih dana u liturgijskim evandeoskim čitanjima sam Isus božanskom jasnoćom uvjерava da je on kruh života i da onaj koji blaguje njegovo euharistijsko tijelo i piye krv ima život vječni, a evangelist svjedoči da mu mnogi nisu povjerovali nego su otišli od njega. Crkva je u svim situacijama pa i u opasnosti zaraze koronavirusom dužna svoju pozornost i nastojanje usmjeriti na to kako će uz održavanje mjera opreza omogućiti vjernicima da im bude dostupno ono što je potrebno za njihov vječni život. Istaknuo je da sakramenti nisu sredstva spasenja samo za redovita životna stanja, nego napose za teške situacije kada je vjernicima potrebna posebna duhovna snaga. To je služenje i pomoć Crkve i u ugroženosti koronavirusom koju se ne bi smjelo podcijeniti. Spomenuo je kako je područje Požeške biskupije u Hrvatskoj najmanje pogodeno koronavirusom, izrazivši uvjerenje da to imamo zahvaliti i zagovoru Isusove Majke kojoj smo se zavjetovali u Voćinu te da je nakon popuštanja mjera obustave okupljanja u crkvama njegov prvi čin bio hodočašće u Voćin, prošloga 2. svibnja i zahvala što smo poštěđeni ozbiljnijih stradanja. Rekao je kako s navedenih polazišta treba razmišljati i o našem pastoralnom djelovanju u sadašnjim okolnostima.

Slijedeći spomenuta načela i novije preporuke HZJZ-a, dekani su razmotrili mogućnosti da ni jedan sloj vjernika ne ostane isključen iz svetih sakramenata. Utvrdili su da će, držeći se spomenutih preporuka, u crkvu moći dolaziti samo ograničen

broj vjernika na svetu misu te su razmišljali kako i u sadašnjim okolnostima, uz sve mjere opreza, otvoriti prigodu i drugima da budu dionici svetih otajstava. Zaključili su da osim slavlja koja je moguće organizirati na otvorenim prostorima, svećenici trebaju odrediti pojedine dane u tjednu s naznakom vremena kada starije osobe i one koje se zbog ograničenog broja sudionika slavlja ne mogu nedjeljom priključiti svetoj misi, mogu doći u crkvu u manjim skupinama držeći se potrebnog međusobnog razmaka i primiti svetu pričest. Budući da vjernici mjesec i pol dana nisu mogli pristupiti redovitoj svetoj ispovijedi, zaključeno je da svaki župnik idućih dana napravi raspored po kojem će u primjerenim uvjetima biti na raspolaganju pojedinim vjernicima za sakrament pomirenja. Time nije isključeno da se svetu pričest odnese vjernicima u njihov dom, ako to žele, u čemu mogu biti od velike pomoći izvanredni djelitelji svete pričesti. Pored toga, svećenici imaju popis starijih osoba te ih trebaju posjetiti u njihovim kućama, i opet uz sve preporučene mjere opreza, te im donijeti utjehu vjere po svetoj ispovijedi i pričesti. Ostaje problem umirovljeničkih

domova i bolnica gdje primjena mje dra izolacije ide do te mjere da svećeniku prijeći pristup i onima koji su u teškom stanju, o čemu će trebati provesti dodatne razgovore s odgovornima. Dekani su zatim s biskupom razgovarali o pitanjima slavlja drugih svetih sakramenata, napose prve sve te pričesti i potvrde u ograničenim mogućnostima okupljanja.

Online pastoral

Potom je biskup otvorio raspravu o trenutačnom materijalnom stanju župički su se prihodi smanjili u sadašnjim okolnostima izolacije i zbog gospodarske krize, istaknuvši da treba obustaviti sve izvanredne djelatnosti upravljanja župnim vremenitom dobrima i nastojati da se proračunskim putem pokriju svi njezini redoviti troškovi.

Biskupijski povjerenik za medije Marijan Pavelić zatim je predstavio statistiku internetskih prijenosa tij-

kom mjesec i pol dana obustave okupljanja vjernika u crkvama. Istaknuo je kako je gledanost prijenosa euharistijskih slavlja u minulom razdoblju bila sveukupno oko 200.000, a praćenje svih pobožnosti nešto veće od tog broja. Statistika i broj pregleda ili pratitelja, kazao je Pavelić, odražavaju duhovne potrebe vjernika i svjedoče o uspješno ostvarenoj povezanosti s njima te dodaоo kako su izvanredne okolnosti ugroze koronavirusom ukazale na brojne prednosti i mogućnosti koje pruža komunikacija s vjernicima putem interneta. Biskup je zahvalio povjereniku Paveliću za trud koji je sa suradnicima uložio u nastojanje da vjernici u vrijeme izolacije budu povezani s Crkvom, istaknuvši kako online kateheze i internetski prijenosi svetih slavlja upućuju na to da se pastoral neće više moći odvijati bez djelovanja digitalnim putem, koji se razvija velikom brzinom.

Crkva je u svim situacijama pa i u opasnosti zaraze koronavirusom dužna svoju pozornost i nastojanje usmjeriti na to kako će uz održavanje mjera opreza omogućiti vjernicima da im bude dostupno ono što je potrebno za njihov vječni život, istaknuo je biskup.

Zajednica osoba s intelektualnim teškoćama »Vjera i svjetlo«

Zajednica „Vjera i svjetlo“ svoje djelovanje u Požegi započela je u listopadu 2019. na poticaj i ohrabrenje biskupa dr. Antuna Škvorčevića. Cilj Zajednice, koja je nastala 70-ih godina prošlog stoljeća, jest da osobe s intelektualnim teškoćama pronađu svoje mjesto u Crkvi i društву, ali i da otkriju radosti prijateljstva, zajedništva i prepoznavanja i korištenja svojih darova.

Pravo na ljubav

„Vjera i svjetlo“ utemeljena je na uvjerenju da je svaka osoba s intelektualnim teškoćama potpuna osoba i da ima sva prava. Ponajprije pravo da bude voljena, priznata i poštovana zbog sebe same te pravo da prima potrebnu pomoć kako bi napredovala u svim područjima kako tjelesnim, tako i duhovnim.

Zajednicu vodi koordinacijski tim od 4 do 8 osoba, od kojih je barem jedan roditelj, jedan prijatelj, duhovnik i po mogućnosti jedna osoba s teškoćama. Glavni cilj koordinacijskog tima je kontinuirano promišljati o djelovanju zajednice, a sastaje se između svakog susreta gdje analizira i evaluira protekli te promišlja, dogovara i planira idući susret.

U središtu Zajednice jest osoba s teškoćama koju prate i okružuju roditelji, braća, sestre, prijatelji i volonteri. Svi navedeni članovi čine jednu cjelinu. Roditeljima zajednica pruža potporu u kušnjama i omogućuje im jasnije primjećivati unutarnju ljepotu njihova djeteta. Braći i sestrama zajednica omogućava da prepoznaju kako osobe s teškoćama mogu biti izvorom radosti i zajedništva koje je možda narušeno. Prijateljima zajednica omogućuje da upoznaju svijet vrijednosti različit od onoga koji nam nudi moderno društvo.

Požeška Zajednica trenutno broji 30-ak članova u podjednakom omjeru osoba s teškoćama, roditelja i prijatelja.

Mjesečni susreti

Zajednica „Vjera i svjetlo“ u Požegi trideseta je zajednica u Hrvatskoj i prolazi tzv. „probacijsku“ godinu. Voditeljica je vjeroučiteljica Katarina Paulić. Članovi Zajednice okupljaju se zadnju subotu u mjesecu u Dvorani bl. Alojzija Stepinca Biskupskega doma u Požegi prema programu predviđenom Vodičem za prvu godinu, a svetu misu slave u požeškoj Katedrali, u za-

Svaki susret prožet je dobrodošlicom članova, izmjenjivanjem novosti i iskustva, molitvom, promišljanjem o temi mjeseca, radom u manjim skupinama, zajedničkom euharistijom i na koncu zajedničkim druženjem uz tjelesnu okrjeplju.

jedništvu s drugim vjernicima. Svaki susret prožet je dobrodošlicom članova, izmjenjivanjem novosti i iskustva, molitvom, promišljanjem o temi mjeseca, radom u manjim skupinama, zajedničkom euharistijom i na koncu zajedničkim druženjem uz tjelesnu okrjeplju. U dosadašnjem djelovanju ove mlade Zajednice održano je pet mjesечnih susreta. U početcima dje-

lovanja Zajednicu ohrabruju brojni pozitivni dojmovi roditelja i skrbnika, nestrljivo iščekivanje idućih susreta naših osoba s teškoćama i svjedočanstvo prijatelja zajednice o sada drugaćijem pogledu na vrijednosti koje moderni svijet nameće. Svima koji se žele priključiti, bilo kao roditelj, osoba s teškoćama ili prijatelj, poručujemo: Dobrodošli!

BISKUP PRIMIO GRADONAČELNIKA NOVSKOG

Biskup Antun Škvorčević primio je 18. svibnja u Biskupskom domu u Požegi Marina Piletića, gradonačelnika Grada Novske. Na susretu je sudjelovao Ivica Žuljević, predstojnik Ureda za katoličke škole, Krunoslav Juraković, ravnatelj Katoličke osnovne škole u Novskoj te Robert Mokri, ekonom Požeške biskupije.

Razgovarali su o nekoliko pitanja suradnje između Grada Novske i Biskupije, napose na području odgoja i obrazovanja, povezano s Katoličkom osnovnom školom u Novskoj. Razmotrili su i određena pitanja s područja kulture i doprinos Katoličke Crkve gradu Novskoj, osobito s baštinom Župe sv. Luke Evanđelista. Biskup je zahvalio gradonačelniku za razumijevanje koje iskazuje za vjernike katolike u gradu Novskoj te za djelovanje Crkve u skladu s njezinim specifičnim poslanjem.

Apostolski protonotar Josip Devčić proslavio zlatni svećenički jubilej

Na četvrtu vazmenu nedjelju, 3. svibnja u Župi svetoga Mihaela Arkandela u Stražemanu, apostolski protonotar i umirovljeni župnik Josip Devčić proslavio je pedeset godina misništva.

Uvod u euharistijsko slavlje protonotar Devčić spomenuo se svojih pokojnih roditelja koji su ga pratili i podupirali na putu svećeništva, a u homiliji se posebno zahvalio svim župljanima s kojima je godinama uspješno surađivao. Istaknuo je kako se nikada nije želio odreći svećeničkoga idealja da služi Crkvi i hrvatskome narodu kojemu je poslan. Slavljenik je potom zahvalio Bogu koji mu je dao snage kroz tolike godine služenja i suradnje. Spomenuo se i Franje Pipinića, pokojnoga župnika Župe svete Terezije Avilske u Požegi, kao i svoga zareditelja kardinala Franje Kuharića.

Uz okupljene vjernike, u misnom slavlju concelebrirao je župnik Robert Mokri, koji je na koncu euharistijskoga slavlja zahvalio zlatomisniku za bratsku svećeničku povezanost i potporu. Jubilej pedesete obljetnice

svećeništva zaključen je himnom "Tebe Boga hvalimo", u koji je, kako je rekao zlatomisnik, utkana zahvala Bogu, ali i tolikim, brojnim ljudima s kojima se za vrijeme svoje svećeničke službe susretao.

Zlatomisnik je istaknuo kako se nikada nije želio odreći svećeničkoga idealja da služi Crkvi i hrvatskome narodu kojemu je poslan. Slavljenik je potom zahvalio Bogu koji mu je dao snage kroz tolike godine služenja i suradnje.

Biskupova čestitka zlatomisniku

»Presvijetli gospodine Apostolski Protonotaru! Unatoč trenutačnoj teškoj situaciji u svijetu i Hrvatskoj, neumanjenom radošću slavimo svetkovinu Gospodinova uskršnjuća, jer je ono zalog žive nade da nijedna naša ljudska situacija, ni sama smrt nisu izgubljena stanja. Uskrsnoj radosti pridružuje se i druga: Pedeseta obljetnica Vašeg misništva. Od srca Vam čestitam Uskrs i zlatni svećenički jubilej!

Znakovito je da se navedene obljetnice spominjete upravo na Uskrs. Gospodin pozdrav učenicima „Mir vama“ obznanjuje puninu Božjega dara primljenog po njegovoj muci, smrti i uskrsnuću, te prigodom Vašeg jubileja ima za Vas posebno značenje. „Mir Vama“ za pedeset godina časnog i savjesnog svećeničkog života, požrtvovnog vršenja poslanja u vjernosti Crkvi, Papi, svojim biskupima, Božjem narodu i hrvatskoj domovini. „Mir Vama“ za žrtve koje ste u različitim prigodama i na mnogovrsne načine podnosiли zbog navještanja evanđeoske istine, obrane Crkve i hrvatskog imena. „Mir Vama“ za gotovo pedeset ustrajnih godina služenja u Župi Sv. Mihaela Arkandela u Stražemanu. „Mir Vama“ za raspoloženje kojim ste primili odluku sv. Ivana Pavla II. o utemeljenju Požeške biskupije, za raspoloživost kojom ste surađujući s biskupom u različitim službama ugradili svoje sposobnosti umeru i srca u početke njezina dje-lovanja. „Mir Vama“ za žar kojim ste pokretali i vodili hodočašća Gospu Voćinskoj u olovnim vremenima ideoloških progona, za upornost u ponovnoj izgradnji razorenog voćinskog Svetišta, za promicanje hodočašćice marijanske duhovnosti.

Želio bih o Vašem zlatnom svećeničkom jubileju iskazati Vam zahvalnost za sve navedeno, napose za plemenitost Vašeg svećeničkog srca, kojom ste svjedočili zajedništvo i poštovanje u suradnji sa svojim biskupom i svećenicima na izgradnji požeške mlade mjesne Crkve. U zahvalnosti za dar Vašeg života i svećeništva, uzdižem Bogu molitvu da Vam bude utjeha, snaga i nagrada na zemlji, a u vječnosti da potpuno na Vama ostvari onu puninu, koju navješta Isusov uskrsni pozdrav „Mir vama“. Uz izraze posebnog poštovanja i bratske odanosti, srdačno Vas u uskrsrom Gospodinu pozdravljam.«

Požeško-slavonski župan kod biskupa

UBiskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 13. svibnja požeško-slavonskog župana Alojza Tomaševića. Povod susreta je 810. obljetnica prvog pisanog spomena Požeške županije, jedne od najstarijih u Hrvatskoj, čijom prigodom je tiskana Fotomonografija Požeško-slavonske županije. Fotomonografija je trebala biti predstavljena na Dan Županije mlinog mjeseca travnja, ali zbog izvanrednog stanja, uzrokovanih pandemijom koronavirusa to nije bilo moguće te je župan u ovom posjetu biskupu predstavio te uručio to vrijedno djelo.

Župan je izvjestio biskupa o epidemiološkom stanju u Požeško-slavonskoj županiji, koje je sve do ovih dana bilo najbolje u Hrvatskoj. Upoznao ga je sa situacijom dviju novooboljelih osoba kojima je proteklih dana, nakon dolaska zrakoplovom iz Frankfurta u Hrvatsku, potvrđena zaraza. Osvrnuli su se potom na pitanja gospodarske i druge naravi u Županiji, povezano s trenutačnim problemima otežanih gospodarskih aktivnosti i opasnosti da određeni broj ljudi ostane bez radnog mjesta. Župan je prikazao biskupu strateške projekte koji bi se uskoro trebali započeti ostvarivati te donijeti poboljšanja u komunikacijskom smislu i promaknuti poduzetništvo. Biskup je upoznao župana s biskupijskim nastojanjima na kulturnoj, prosvjetnoj i karitativnoj razini, poželjevši još bolju suradnju za opće dobro građana. Zahvalio mu je za Fotomonografiju i sve ono što Županija nastoji ostvarivati u djelokrugu svojih zadaća.

Radni sastanak ravnatelja katoličkih škola Požeške biskupije

U Dvorani sv. Ivana Pavla II.

Biskupskog doma u Požegi,

6. svibnja održan je radni

sastanak ravnatelja katoličkih

škola Požeške biskupije, na

kojem je sudjelovao Ivica

Bedeničić, ravnatelj Katoličke

gimnazije u Požegi; Marijana

Novak Stanić, ravnateljica

Katoličke klasične gimnazije

u Virovitici; Frano Barišić,

ravnatelj Katoličke osnovne

škole u Požegi; Mario Večerić,

ravnatelj Katoličke osnovne

škole u Virovitici te Krunoslav

Juraković, ravnatelj Katoličke

osnovne škole u Novskoj.

Sastanak je započeo molitvom u Godini Božje riječi, koju je predvodio biskup Antun Škvorčević. Zatim je predstojnik Biskupijskog ureda za katoličke škole Ivica Žuljević pozdravio biskupa i ravnatelje te predstavio dnevni red, poželjevši sudionicima uspješan rad.

Duhovni imunitet

Biskup Antun uputio je ravnateljima prigodnu riječ, zahvalivši im ponajprije za sve što nastoje činiti da učenici i djelatnici katoličkih škola, u okviru izvanrednih mjeru zaštite od zaraze koronavirusom koje su uspostavile državne vlasti, mogu što bolje ostvarivati odgojno-obrazovni program. Ustvrdio je kako u donošenju tih mjeru nije dovoljno vrednovana važnost čovjekove duhovne dimenzije kojoj služi Crkva, bitnoj za njegov imunitet u ugrozama. Podsjetio je da je Crkva po Isusovu nalogu poslana služiti čovjekovu cijelovitom, vječnom spasenju. Stoga ona u sadašnjim okolnostima treba imati puno mudrosti te djelovati tako da s jedne strane ne izda svoje prvotno poslanje služenja čovjekovu konačnom dobru, a da pritom s druge strane ne ugrozi njegovo fizičko zdravlje. Spomenuo je kako se u sadašnjoj situaciji očitovalo određeno nesnalaženje unutar Crkve s obzirom na to da o očuvanju fizičkog zdravlja razmišljamo s polazišta vjere, a ne samo s naslova izvršavanja propisanih odredbi jer bismo na taj način dali svoj veći doprinos obrani od ugroze koronavirusom. Ustvrdio je da navedeno načelo treba primjeniti i

na djelovanje katoličkih škola te da se ne dokidaju programi važni za život iz vjere, nego da se prilagode trenutnim okolnostima i mogućnostima.

Duhovna izoliranost

Osvrnuvši se na odvijanje školskih aktivnosti na virtualnoj, odnosno on line razini, biskup je istaknuo kako jedna od velikih prednosti takvog djelovanje leži u činjenici da je škola na taj način dospjela u obitelj. Tim putom otvorene su nove mogućnosti suradnje škole i roditelja na odgoju i obrazovanju njihove djece te da katoličke škole uz posredovanje znanja djeci i mladima, zajedno s roditeljima, prenose i vrijednosti vjere, osobito važne u teškim životnim situacijama, poput trenutne pandemije. Međutim, ukazao je i na nedostatke takvog pristupa jer je on lišen izravnog i fizičkog kontakta s djecom i roditeljima. Podsjetio je kako je čovjek psihosomatsko biće, te se fizička izolacija odražava i na stanje njegova duha, ustvrdivši da je duhovna izoliranost teža od fizičke. Stoga je potaknuo ravnatelje da zajedno s učiteljima, dok kontaktiraju s učenicima i njihovim roditeljima, imaju na umu da communicatio (komunikacija) ostvaruje communio (zajedništvo) te tako djeluju da njihova komunikacija stvara zajedništvo, odnosno da suvremena sredstva komunikacije ne budu samo put prenošenja znanja, nego i pristupa ljudima kojim se promiču vrijednosti i uspostavlja zajedništvo. Pozvao ih je također na promišljanje kako da se mogućnosti koje pruža suvremena digitalna tehnologija što bolje ugrade u odgojno-obrazovni sustav katoličkih škola jer će to po svemu sudeći imati veliko značenje u budućnosti.

Biskup je pozvao ravnatelje na promišljanje kako da se mogućnosti koje pruža suvremena digitalna tehnologija što bolje ugrade u odgojno-obrazovni sustav katoličkih škola jer će to po svemu sudeći imati veliko značenje u budućnosti.

osobnog kontakta s učenicima i roditeljima. Istaknuli su kako treba zahvaliti roditeljima koji u ovim okolnostima najviše rade s djecom te da škola treba imati razumijevanja za njih i cijeniti njihov rad i suradnju. Među ostalim razgovaralo se i o tome da se biskup putem videokonferencije obrati svim djelatnicima katoličkih škola u Požeškoj biskupiji te ih potakne da nastalu situaciju prihvate kao novu mogućnost evangelizacije, ali i izazov izgradivanja sustava katoličkih škola. Potom su ravnatelji osnovnih škola izvijestili o razgovorima s roditeljima koji žele upisati djecu u katoličku školu te o načinu upisa u iduću školsku godinu 2020./2021. a ravnatelji gimnazija o njihovoj promociji među učenicima osmih razreda. Istaknuta je važnost pružanja duhovnih programa među učiteljima i učenicima te je predložena duhovna online obnova učitelja na kraju nastavne godine. Predstojnik Ureda Žuljević potaknuo je ravnatelje na brigu oko racionalnog raspolažanja materijalnim dobrima u ovom kriznom vremenu. Sastanak je završio molitvom Kraljice neba, raduj se.

Duhovna online obnova

Ravnatelji su zatim iznijeli svoja iskustva rada kao i rada učitelja u nastalim okolnostima škole na daljinu, istaknuli brojne mogućnosti i prednosti koje takav način pruža ali i nedostatak

Biskup je potaknuo ravnatelje da zajedno s učiteljima, dok kontaktiraju s učenicima i njihovim roditeljima, imaju na umu da communicatio (komunikacija) ostvaruje communio (zajedništvo) te tako djeluju da njihova komunikacija stvara zajedništvo, odnosno da suvremena sredstva komunikacije ne budu samo put prenošenja znanja, nego i pristupa ljudima kojim se promiču vrijednosti i uspostavlja zajedništvo.

Upisi u Katoličku gimnaziju u Požegi

Katolička gimnazija s pravom javnosti u Požegi prva je katolička škola u Požeškoj biskupiji, osnovana 2007. godine o desetoj obljetnici Biskupije (1997. –2007.). Kao privilegirano mjesto cijelovitog kršćanskoga odgoja nudi učenicima i njihovim obiteljima odgojno-obrazovni program prežet evanđeoskim vrijednostima. U školi su roditelji na poseban način pozvani sudjelovati u životu škole radi izvršavanja zajedničke odgovornosti u odgoju, a obitelj, kao prvo i trajno mjesto, ima nezamjenjivu ulogu u odgoju učenika. Odgoj koji škola nudi sastoji se u pomaganju učeniku u otkrivanju plana za koji ga je Bog stvorio te da u potpunosti ostvari taj plan, a time i sve svoje sposobnosti.

Učenici se prijavljuju i upisuju u 1. razred Katoličke gimnazije u školskoj godini 2020./2021 elektroničkim načinom putem mrežne stranice Nacionalnoga informacijskog sustava prijava i upisa u srednje škole (www.upisi.hr), a na temelju Natječaja. Informacije o upisima i natječaju možete pronaći na stranicama škole <http://katolicka-gimnazija.hr/>

S najboljom željom da nakon četiri godine srednjoškolskog obrazovanja mladi ljudi mogu izvesti odvažno na pučinu života ono što je Bog s njima započeo (kako kaže i geslo škole: „Duc in altum“), radujemo se novim učenicima.

UPISI U KOLEGIJ POŽEŠKE BISKUPIJE

Kolegij Požeške biskupije u Požegi pruža besplatan boravak dobrim i nadarenim učenicima koji razmišljaju o svećeničkom zvanju ili prihvataju odgojni program Kolegija koji služi cjelovitoj osobnoj izgradnji te ih zajedno sa školom ospozblijuje da postanu dobri kršćani i vrijedni članovi našeg društva. Kolegij je u povezani- sti s Katoličkom gimnazijom u Požegi te svi kolegijaši pohađaju spomenuto Gimnaziju. Dokumente potrebne za upis u Kolegij Požeške biskupije i Katoličku gimnaziju možete pronaći na mrežnoj stranici Požeške biskupije <https://pozeska-biskupija.hr/2020/04/28/upis-u-kolegij-pozeske-biskupije/>

Prijemni razgovori za kandidate Kolegija održat će se u Biskupskom domu u Požegi 26. lipnja 2020. u 9 sati. Svoj dolazak potrebitno je najaviti ravnatelju Kolegija Želimiru Žuljeviću na e-mail zuljevic.zelimir@gmail.com ili mob. 098/940 001 4.

Upisi u Katoličku klasičnu gimnaziju u Virovitici

Katolička klasična gimnazija u Virovitici učenicima nudi klasični gimnazijski program te je kao takva jedina na prostoru Virovitičko-podravske županije, ali i puno šire. Školu mogu upisati učenici s područja cijele Republike Hrvatske, no u pravilu školu odabiru učenici iz Virovitice i bližih područja. Djelatnici i učenici Škole redovito jednom godišnje organiziraju Dan otvorenih vrata škole s ciljem njezine prezentacije učenicima osmih razreda. Tom prigodom mogu se družiti s učenicima i profesorima te upoznati s programom i prostorima škole. Uče-

nicima koji upišu Katoličku gimnaziju Požeška biskupija sufinancira troškove školskog prijevoza i plaća Učenički dom u Virovitici. Stoga odaberite školu koja: nudi brojne izvannastavne aktivnosti, njeguje zajedništvo, individualni pristup, organizira pripremu za maturu, potiče suradnju s roditeljima, pruža kršćanski odgoj ne temeljima evanđeoskih vrlina. Mladiću i djevojko, upiši Katoličku gimnaziju i postani dio kreativnog zajedništva i kršćanskih idea. Sve informacije oko upisa i djelovanja škole možete pronaći na web stranici <https://kkg-vc.hr/>

Slavlje prve svete pričesti i sakramenta svete potvrde u Požeškoj biskupiji

U nastojanju da se i u otežanim okolnostima zbog ugroze korona virusa u župama Požeške biskupije održe slavlja prve svete pričesti i sakramenta svete potvrde, biskup Antun Škvorčević dao je svećenicima posebne odredbe.

Gospodin Isus ustanovio je sakramente, sredstva spasenja, da bi nas po njima učinio dionicima svoga djela otkupljenja, izvršena smrću i uskrsnućem, za život vječni. Sakramentom svetoga Reda nije nas postavio za njihove gospodare, nego smo postali „upravitelji različitih Božjih milosti“ (1 Pt 4,10) te se trajno s Apostolom trebamo obnavljati u svijesti „Božji smo suradnici!“ (1 Kor 3,9). Izvanredno stanje u kojem se još uvijek nalazimo zbog ugroze koronavirusom razlogom je da tražimo mogućnosti kako bi vjernici usred nesigurnosti i straha po sakramentima bili dionici Božje snage i utjehe. Stoga na skupštini dekana, 4. svibnja 2020. nismo razmišljali kako dokinuti ili odgoditi sveta slavlja, napose prvi sveti pričesti i svete potvrde u dekanatima i gradskim župama gdje su ona predviđena ove godine. Ona su dopuštena prestankom obustave okupljanja vjernika u crkvi, 2. svibnja ove godine, te je pitanje kako ih prilagoditi okolnostima i uvesti mlade vjernike u sakralno zajedništvo Isusa Krista i njegove Crkve. Nitko nam u ovom trenutku ne može zajamčiti da će u dogledno vrijeme, pa tako i na jesen s početkom nove školske i pastoralne godine, stanje s obzirom na zarazu biti bolje, a odgodom pristupa sakramentima djece i mladih mogli bismo dati krijevo svjedočanstvo kako oni i nisu toliko važni za vjernički život. Nakon savjetovanja s dekanima i njihova razgovora sa svećenicima u dekanatima te savjetovanja s epidemiologima, u skladu s postojećim mogućnostima, pridržavajući se preporučenih mjera opreza, stupit će slavlјima prvi sveti pričesti i svete potvrde u župama Požeške biskupije, poštujući sljedeće odredbe.

1. Sviči će župnik uputiti roditeljima kandidata za prvu svetu pričest i svetu potvrdu dopis kojim će od njih zatražiti suglasnost da njihova djeca u sadašnjim okolnostima sudjeluju na navedenim slavlјima. U prilogu dostavljamo uzorak obrasca koji treba dostaviti roditeljima da ga što prije potpišu.

2. U sadašnjim izvanrednim okolnostima pripravljena su ona djeca i mlađi za prvu svetu pričest i krizmu koja su sudjelovala u pet online kateheza što ih je priredio Pastoralni centar Požeške biskupije, a organizirali vjeroučitelji

Izvanredno stanje u kojem se još uvijek nalazimo zbog ugroze koronavirusom razlogom je da tražimo mogućnosti kako bi vjernici usred nesigurnosti i straha po sakramentima bili dionici Božje snage i utjehe.

u suradnji sa župnicima. Vjeroučitelji ili svećenici koji su provodili online katehezu dostaviti će Biskupskom ordinarijatu i župnicima popis djece i mladih koji su na njoj sudjelovali. Drugim kandidatima primanje sakramenata prve pričesti i potvrde odgada se dok ne obave navedenu pripravu.

3. Kad prime pisani suglasnost od roditelja, župnici će – ako to već nisu ranije učinili – srediti potrebnu dokumentaciju kandidata za svete sakramente, odrediti dan slavlja prve svete pričesti, a Biskupski ordinarijat obavijestiti o broju krizmanika i zatražiti datum slavlja svete potvrde. Potom će kandidate za svete sakramente – odvojeno prvi pričesnike od krizmanika – zajedno s njihovim roditeljima pozvati na posebno organiziranu svetu misu i u povezanih s njome uputiti ih u pojedinosti slavlja svetih sakramenata i način na koji će se ona odvijati, poštujući sigurnosne mjere. Napose će ih upoznati s

načinom, mjestom i vremenom pretvodnog slavlja sakramenta pomirenja. **4.** Sve navedeno treba provesti tijekom mjeseca svibnja kako bi se u mjesecu lipnju i početkom srpnja ove godine mogla odvijati sveta slavlja. Ovogodišnja slavlja svete potvrde započet će u požeškoj Katedrali na svetkovinu Pedesetnice – Duhova, 31. svibnja 2020. a zatim nastaviti u župama, gdje će ih zacijelo trebati organizirati i u danima tijekom tjedna, jer ih subotom i nedjeljom u mjesec dana nije moguće sve održati.

5. Ovisno o broju kandidata za svete sakramente, župnici će donijeti odluku hoće li se sveta slavlja organizirati na otvorenom prostoru koji u sadašnjim okolnostima ima prednost ili u crkvi. Ako je veći broj kandidata za svete sakramente, a prostor crkve nedovoljan da oni svi sudjeluju na istom slavlju uz održavanje preporučenih mjera opreza, moguće je podijeliti ih u dvije ili više skupina.

6. Po trenutačnim sigurnosnim mjerama roditelji mogu zajedno sa svojim kandidatima za svete sakramente biti jedni uz druge na slavlju, a drugi se trebaju pridržavati preporučene razdaljine. Valja podsjetiti da u sadašnjim neodgovitim okolnostima krizmanicima neće biti jednostavno pronaci kumove po vlastitoj želji, napose ako trebaju doputovati iz daljega, što sa sobom nosi i opasnost od zaraze, te je ovom prigodom moguće da to budu roditelji krizmanika, kako predviđaju propisi Prethodnih napomena Reda potvrde (točka 5 i 6).

7. Za slavlje svete potvrde župnici trebaju među ostalim pripraviti onoliki broj kuglica pamučne vate, koliko imaju krizmanika, natopljene dezinfekcijskim sredstvom za krizmateljevu ruku kojom dotiče čelo potvrđenika.

Neka svaki župnik savjesno postupi prema navedenim odredbama u pripravi i održavanju slavlja svetih sakramenata.

Raspored slavlja sakramenta svete potvrde 2020. godine

Dopisom Biskupskog ordinarijata broj 746/2020. od 9. svibnja 2020. svi župni uredi u Požeškoj biskupiji upoznati su s Odredbama o pripravi i održavanju slavlja prve svete pričestii i sakramenta svete potvrde u trenutačnom izvanrednom stanju.

Sakrament svete potvrde 2020. godine slavi se u župama Kaptolačkog, Našičkog, Novljanskog, Novokapelačkog i Požeškog dekanata kao i u gradskim župama drugih dekanata. Nakon što smo primili popise kandidata čiji su roditelji dali pisanu suglasnost da njihova djeca pristupe spomenutom sakramentu,

kao i izvještaje o sudjelovanju kandidata u online pripravi za sveto slavlje koje su provodili vjeroučitelji u suradnji sa župnicima, uvezvi u obzir sadašnje okolnosti i stvarne mogućnosti oblikovan je sljedeći raspored slavlja svete Potvrde za 2020. godinu:

Datum	Dan	Župa	Vrijeme	Krizmatelj
31. svibnja	DUHOVI	Katedrala	11.00 sati	Biskup
1. lipnja	Ponedjeljak	Požega – Duh Sveti	18.00 sati	Biskup
5. lipnja	Petak	Dežanovac Feričanci Lužani Čaglin	17.00 sati 17.00 sati 17.00 sati 17.00 sati	Biskup Delegat Krpeljević Delegat I. Žuljević Delegat Sanić
6. lipnja	Subota	Novska – sv. Luka Evanđelist Skenderovci Pleternica Nova Kapela Voćin	11.00 sati 18.00 sati 11.00 sati 11.00 sati 18.00 sati	Biskup Delegat Krpeljević Delegat I. Žuljević Delegat Sanić Delegat Akmačić
7. lipnja	PRESVETO TROJSTVO	Štivica Kutjevo Daruvar – Presveto Trostvo Rajić	11.00 sati 11.00 sati 11.00 sati 11.00 sati	Biskup Delegat Krpeljević Delegat I. Žuljević Delegat Sanić
10. lipnja	Srijeda	Vetovo Lukač	18.00 sati 18.00 sati	Biskup Delegat Krpeljević
11. lipnja	Četvrtak	Presveto Tijelo i Krv Kristova – TIJELOVO		
12. lipnja	Petak	Našice – Gospa Fatimska	11.00 sati	Biskup
13. lipnja	Subota	Velika Virovitica – sv. Leopold Mandić	18.00 sati 18.00 sati	Biskup Delegat Krpeljević
14. lipnja	Nedjelja	Bokšić Slavonski Kobaš Požega – sv. Leopold Mandić Novska – bl. Alojzije Stepinac Nova Gradiška – Bezgrješno začeće BDM	11.00 sati 11.00 sati 11.00 sati 11.00 sati 11.00 sati 18.00 sati	Biskup Delegat Krpeljević Delegati I. Žuljević i Akmačić Delegat Čorković Delegati Sanić i Štivin Delegati Sanić i Štivin
18. lipnja	Četvrtak	Davor	18.00 sati	Biskup
19. lipnja	Petak	Jakšić Crnac Virovitica – bl. Alojzije Stepinac	18.00 sati 18.00 sati 18.00 sati	Biskup Delegat Krpeljević Delegat I. Žuljević
20. lipnja	Subota	Staro Petrovo Selo Stražeman Daruvar – sv. A. Padovanski Orahovica Požega – sv. Ivan Krstitelj	11.00 sati 11.00 sati 11.00 sati 18.00 sati 18.00 sati	Biskup Delegat Krpeljević Delegat I. Žuljević Delegat Čorković Delegat Sanić
21. lipnja	Nedjelja	Brestovac Lipik Oriovac Međurić	11.00 sati 11.00 sati 11.00 sati 11.00 sati	Biskup Delegat Krpeljević Delegat I. Žuljević Delegat Akmačić
22. lipnja	Ponedjeljak	Brodski Stupnik Našice – sv. Marko Evanđelist Kaptol Krapje Jasenovac Đulovac	11.00 sati 11.00 sati 11.00 sati 9.00 sati 11.00 sati 11.00 sati	Biskup Delegat Krpeljević Delegat I. Žuljević Delegat Čorković Delegat Čorković Delegat Štivin
26. lipnja	Petak	Našice – sv. Antun Padovanski Nova Gradiška – Kraljica Sv. Krunicе Vrbova	18.00 sati 18.00 sati 18.00 sati	Delegati Krpeljević, Čorković i Sanić Delegat I. Žuljević Delegat Akmačić
27. lipnja	Subota	Prezbiterško ređenje		
28. lipnja	Nedjelja	Lipovljani Bebrina Slatina – bl. Ivan Merz	11.00 sati 11.00 sati 11.00 sati	Biskup Delegat Krpeljević Delegat I. Žuljević
2. srpnja	Četvrtak	Đurđenovac	18.00 sati	Biskup
3. srpnja	Petak	Podgorač	18.00 sati	Biskup
4. srpnja	Subota	Slatina – sv. Josip Pakrac Virovitica – sv. Rok Čačinci	10.30 sati 11.00 sati 11.00 sati 18.00 sati	Biskup Delegat Krpeljević Delegati I. Žuljević i Sanić Delegat Štivin

100. obljetnica rođenja pape Ivana Pavla II. u Novoj Gradiški

Vjernici Župe Bezgrješnog začeća Blažene Djevice Marije u Novoj Gradiški odazvali su se poticaju biskupa Antuna Škvorčevića te su 18. svibnja obilježili 100. obljetnicu rođenja sv. Ivana Pavla II., utemeljitelja Biskupije.

Uovož župi pobožnost sv. Ivanu Pavlu II. posebno je izražena zbog kipa ovog sveca koji je prije tri godine postavljen na platou ispred župne crkve kao replika kipa „Trsatki hodočasnik“ koji se nalazi u Rijeci na Trsatu.

Svečano večernje euharistijsko slavlje predvodio je župni vikar iste Župe Marko Dušak. U prigodnoj je homiliji Dušak istaknuo kako se „nalazimo u mjesecu svibnju, mjesecu u kojem se intenzivnije molitveno družimo s Blaženom Djevicom Marijom kojoj se sv. Ivan Pavao II. predavao u potpunosti, te je to na osobit način posvjedočio i svojim geslom Totus tuus ego sum Maria – Sav sam tvoj Marijo! Taj primjer pre-

danosti svakoga vjernika poziva da kao marijanski narod i pojedinci nastavljamo preslavno djelo evangelizacije, kako ga je papa Ivan Pavao II. nazvao u apostolskom pismu o osnutku Požeške biskupije, posvjedočujući tako samoga Krista među braćom.“

Nakon misnog slavlja vjernici su molitveno po-hodili kip sv. Ivana Pavla II. koji je postao dragi molitveno i sakralno mjesto novogradiških vjernika. Nakon što su izmoljene svečeve litanije i molitva Utemeljitelju Požeške biskupije vjernici su ot-pevali poklik „Sveti Ivane Pavle, moli za nas!“

Popis rariteta i povijesno vrijednih knjiga u župnim domovima

Unastojanju oko čuvanja i promicanja crkvene kulturne baštine, požeški biskup Antun Škvorčević pozvao je župnike u Požeškoj biskupiji da popisu povijesne knjige od 16. do 19. stoljeća koje se nalaze u župnim domovima. U svom pozivu biskup kaže:

Poštovana braćo župnici!

Od uspostave Požeške biskupije bio sam svjestan koliko je nakon teških povijesnih stradanja sve do Domovinskog rata važno među ostalim posvetiti pozornost sakralnoj, arhivskoj i knjiškoj baštini u našim župama, koja je spašena od uništenja te se nalazi u župnim kućama i drugim župnim prostorima, nerijetko u nepriladnim uvjetima. Pri tom su me pokretale Isusove riječi: „Skupite preostale ulomke da ništa ne propadne!“ (Iv 6,12). Zahvaljujem vam što ste svojom suradnjom omogućili da sukladno crkvenim propisima a odlukom Prebiterskog vijeća do sada prikupimo sakralnu baštinu – slike, kipove, kaleže, liturgijsko odijelo i druge predmete – te ih smještimo u Dijecezanski muzej, gdje se prikladno čuvaju i obnavljaju kao svjedoci nastojanja hrvatskog čovjeka oko uzdizanja duše Bogu i njegove duhovne izgradnje tijekom više stoljeća. Jednako tako od srca vam zahvaljujem za trud koji ste uložili da iz naših župa prikupimo ono što još nije propalo i što se našlo u župnim kućama od arhivske građe te je smjestimo u Povijesni arhiv u Biskupskom domu u Požegi. Ako se i ubuduće pronađu sakralni i arhivski predmeti u župama, smjesti ćemo ih u biskupijski muzej ili arhiv. Pred nama je još jedan važan projekt: U određenom broju župnih domova nalaze se dijelovi povijesnih knjižnica s tiskanom i rukopismom baštinom od 16. do 19. stoljeća. To su stare knjige i rukopisi, koji ne služe ni svećenicima ni vjernicima te su nerijetko smješteni u nepriladne prostore iz kojih na različite načine nestaju ili propadaju. Dužnost nam je sve ono što se sačuvalo od takvih knjiga spasiti od daljnog nestajanja, jer i one svjedoče o služenju Crkve čovjeku na na-

šim prostorima nakon oslobođenja od Osmanlija.

U tom smislu pozivam sve župnike da tijekom trenutačnog ograničenja svoga djelovanja zbog ugroze koronavirusom, kad imaju nešto više vremena, organiziraju sa suradnicima – uz pridržavanje mjera opreza od zaraze – popis navedenih knjiga koje se nalazi možda razbacane u pojedinim dijelovima župne kuće ili su izvan nje. Radi se o knjigama i rukopisima iz 16., 17., 18., i cijelog 19. stoljeća koje su rariteti ili imaju povijesnu vrijednost. Popis treba izraditi na računalu, upisujući pod tekućim brojevima naslov svake knjige i godinu njezina izdanja te zaliжepiti na vanjsku stražnju koricu knjige broj pod kojim je uvedena u popis. Župnik će potom cijelovit popis knjiga pojedine župe u elektroničkom obliku dostaviti Biskupskom ordinarijatu u Požegi, koji će odrediti način na koji će se knjižna građa kao vlasništvo pojedine župe smjestiti u prostore biskupijske Povijesne knjižnice na daljnju obradu i čuvanje. Zaciјelo je navedenu zadaću moguće izvršiti u roku od mjesec dana.

Zahvaljujem vam za razumijevanje i suradnju u tako važnom projektu, te vas sve od srca i s poštovanjem u Gospodinu pozdravljam.«

Blagoslovljena slika sv. Cecilije u Breziku Našičkom

Unedjelju 3. svibnja u kapeli sv. Mateja u Breziku Našičkom večernje misno slavlje, nakon dvomjesečne stanke zbog koronavirusa, predvodio je fra Zoran Bibić, župnik Župe sv. Antuna Padovanskog i gvardijan našičkog samostana. Tom prigodom blagoslovljena je umjetnička slika, rad prof. Sreća Perkovića, našičkog slikara. Na slici je sv. Cecilija, zaštitnica crkvene glazbe, pjesnika i slijepih osoba. Slika je poklon prof. Perkovića vjernicima Brezika, a posebno članicama crvenog pjevačkog zboru »Brezicek«. Fra Franjo Tomašević kao dušobrižnik u filijali Brezik zahvalio je slikaru i naglasio kako se vjera može svjedočiti i slikarskim kistom, osobito u vrijeme izolacije.

Biskupov videosusret s maturantima katoličkih škola Požeške biskupije

Na stotu obljetnicu rođenja sv. Ivana Pavla II., 18.svibnja, biskup Antun Škvorčević održao je videosusret s maturantima katoličkih gimnazija Požeške biskupije. Program je započeo molitvom i pozdravom vjeroučitelja Katoličke gimnazije u Požegi, Krunoslava Siroglavića. Vjeroučitelj Siroglavić zahvalio je biskupu Antunu za ovaj susret nakon čega je uputio pozdrav ravnateljima Gimnazija Ivici Bedeničiću i Marijani Novak Stanić te razrednicima maturanata.

Odgjedna dimenzija

Zatim su predstavnici maturanata iz Požege i Virovitice uputili prigodnu riječ biskupu Antunu. Danijel Barišić iz požeške Katoličke gimnazije kazao je kako ove godine dočekuju kraj škole i maturu u nešto drugačijem ozračju. Istaknuo je da su oni deseta generacija koja se oprašta od Katoličke gimnazije te ih muče brojne nepoznanice, što ih čini tužnim i pomalo razočaranima, no da ih to neće pokolebiti, nego još dodatno ohrabriti kako bi iskoristili situaciju najbolje što mogu. Podsjetio je kako su tijekom četverogodišnjeg školovanja prošli kroz puno lijepih trenutaka, od raznih humanitarnih akcija pa do brojnih zajedničkih putovanja. Ispravljeno je da je Katolička gimnazija posebna po odgojnoj dimenziji koju ona nudi te ustvrdio da u trenutcima kada je napuštaju ne žele napustiti ono što su primili tijekom svoga školovanja.

Evandeoske vrednote

Zahvalio je Požeškoj biskupiji na čelu s biskupom Antunom za osnutak Gimnazije te podršku koju im svakodnevno pruža. Potom je Dario Bauman iz virovitičke Katoličke klasične gimnazije uputio pozdrave ocu biskupu u ime maturanata i profesora. Zahvalio je na pastirskoj brizi koju je biskup pokazivao tijekom svih godina postojanja škole. Na poseban način zahvalio mu je na zauzetosti oko proširenja zgrade škole u Viroviticu, čime je omogućeno bolje i kvalitetnije obrazovanje. Još je dodata kako je svaka škola odgojno-obrazovna ustanova, ali Katolička gimnazija ipak pruža poseban odgoj, utemeljen na evandeoskim vrednotama, zahvalivši se iskustvu koje je u njoj stekao.

Najljepša avantura života

Biskup Antun je najprije želio čuti kako su drugi maturanti prisutni na

videosusretu, koji su odgovorili: »Odlično! Super!«. Biskup je kazao kako se malo preplašio Danijelovih riječi kad je spomenuo da je tužan i razočaran događajima kojih su dionici. Ustvrdio je da mi ne ovisimo samo o okolnostima, nego one i o nama, odnosno kako im pristupamo. Istaknuo je kako je siguran da su maturanti hrabri mlađi ljudi koji će znati u sadašnjoj i drugim teškim životnim situacijama prihvati izazove i u njima ostvariti ono što najbolje mogu.

Izrazio je radost što se ovaj videosusret održava upravo na stotu obljetnicu rođenja sv. Ivana Pavla II. Biskup se prisjetio prošlogodišnjeg kolovoza kada je maturantima na hođaštu u Rim na grobu Uteteljitelja naše Biskupije slavio svetu misu. Podsjetio ih je na riječi svetog Ivana Pavla II.: »Dragi mlađi, otkrivanje Krista najljepša je avantura vašeg života.« Otkrivajući Krista otkrivamo u njemu i vlastitu životnu avanturu, kazao je biskup. Svi smo se mi neočekivano pojavili na ovom svijetu te nitko od nas sebi ne zna protumačiti zašto se baš ovdje i sada pojавio. Svatko od nas je samom sebi najveći izazov i avantura. Biskup je spomenuo maturantima da su tijekom četiri godine gimnazije morali puno učiti te su na taj način uspostavljali određeni odnos prema znanju. Istaknuo je da je važniji od njega njihov odnos jednih prema drugima. Kroz međuljudske odnose uspostavlja duboku povezanost, nastupajući s povjerenjem kao najboljim alatom. Povjerenjem se ulazi u najdublju tajnu drugog čovjeka, postaje prijateljem. Međusobna povezanost je najljepša baština koju možete ponijeti iz svog srednjoškolskog života, ustvrdio je biskup.

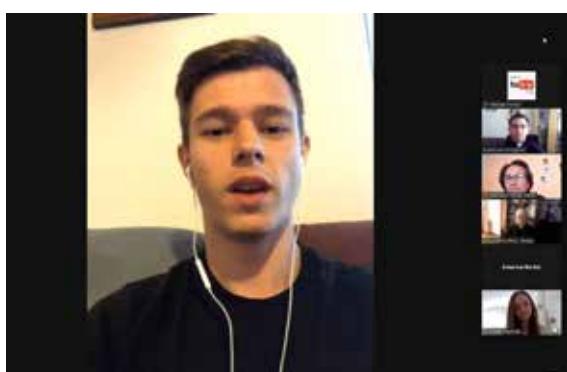
Najdragocjeniji kapital

Dodao je kako postoji još jedna dimenzija u katoličkim školama koja je pomagala maturantima da u Isusu Kristu otkriju vlastitu veličinu i smisao. On, naime, najbolje zna tko smo mi, jer nas kao Bogočovjek poznaje i sa svoje božanske i s naše ljudske strane. Kad prema njemu živimo odnos povjerenja, tada se uspostavlja zajedništvo po kojem rastem u onoj istini u koju nas je uveo Bog kad nas je pozvao u život. Biskup je potaknuo maturante da iz škole ponesu međusobnu povezanost, a još više onu s Isusom Kristom jer je to njihov najdragocjeniji kapital za daljnji život.

Potom je biskup spomenuo da je ovaj susret oproštajno intoniran. Nakon završetka škole možda nećemo više biti fizičkom blizinom, no ostat će ona duhovna povezanost koja se zove molitva. Ona nas spaja i povezuje na najdubljoj razini.

Potaknuo je maturante da budu hrabri mlađi ljudi, nositelji naše hrvatske budućnosti.

Na kraju je biskup kazao da je tijekom četiri godine posijano u njih mnogo toga što je Božje, te je izrazio nadu da će ono uz njihovu suradnju rasti. Podsjetio ih je da Božja stvarnost u njima raste samo ako ju zalijavaju molitvom, griju toplinom srca predana Bogu, obasjavaju svjetлом njegove riječi. Izrazio je radost što među njima ima i onih koji razmišljavaju da njihova životna avantura bude duhovno zvanje. Pozvao ih je da budu velikodušni mlađi ljudi koji znaju da onoliko koliko sebe ulože u vrijednosti života, toliko će rasti na razini postojanja. Na koncu im je zaželio blagoslov i uspjeh na nadolazećoj maturi te u dalnjem studentskom životu.

Danijel Barišić i Dario Bauman

Nakon završetka škole možda nećemo više biti fizičkom blizinom, no ostat će ona duhovna povezanost koja se zove molitva. Ona nas spaja i povezuje na najdubljoj razini, poručio je biskup.

Najjače oružje stogodišnje Kaptolčanke Kristine Bilić

Kristina Bilić, rođena Mautner, najstarija je župljanka kaptolačke Župe sv. Petra i Pavla apostola. Rođena je 20. travnja 1920. agodine u Kaptolu, u kući svojih roditelja, majke Ane i oca Jakoba. Otac je u dvorištu imao svoju kovačnicu.

– Imala sam jako lijepo djetinjstvo. Bilo nas je ukupno desetero djece, petero braće i pet sestara. Jedna je sestra umrla kada je imala 17 godina. Niti smo se tukli niti smo se svadali, svi smo se voljeli. S nama je uredovao djed koji nas je svaku večer okupljaо na molitvu, nas djecu i moje roditelje. Djed je predvodio molitvu i puno smo molitava molili, a obavezno i krunicu. Nismo smjeli maknuti s mesta dok smo molili, a molili smo na češkom jeziku. Tako da sam od najranije dobi molila krunicu i tako sve do danas. Krunica je moje najveće oružje. Ona me drži i ona mi je pomogla u mnogim nevoljama – ističe baka Kristina koja unazad 20 godina živi u Doljanovcima kraj Kaptola sa svojom kćeri, Maricom Čosić.

Baka Kristina i danas, unatoč godinama, ima sjajno sjećanje na svoje djetinjstvo, na Kaptol između dva svjetska rata, ali i teško poslijeratno razdoblje. Udalila se 1940. s 20 godina za Franju Musila. Počeli su živjeti u stanu, u teškim životnim i ratnim uvjetima. Prvo je 1941. rođila kćerku Maricu, a dvije godine

kasnije sina Franju. Nažalost, tri mjeseca nakon sinovljeva rođenja umire joj suprug koji je stradao u padu s drveta. Usred rata ostaje u dvoje male djece. Uskoro joj od žalosti, zbog njezine sudbine, umire i majka. Za Kristinu nastupaju teški dani puni tuge i jada, kako ističe, koji su se nastavili i nakon rata.

Ponovno se udaje 1949. godine za Bilića, a u tom braku roditiće još jednog sina Mirka. Prije 38 godina ponovno je postala udovica. Sin Franjo, nažalost je umro prije nje. Baka Kristina danas ima petero unučadi i troje prapruanučadi.

Svoje staračke dane uglavnom provodi u molitvi. Krunica joj je uvijek u rukama. Prisjetila se kako je, dok je mogla, redovno išla na nedjeljna misna slavlja te na svibanjske i listopadske pobožnosti. Opisala nam je, kako je kao dijete, između dva svjetska rata rado sudjelovala u procesijama kojih je tada u Kaptolu bilo nekoliko. – Prva je išla na Veliku subotu u popodnevni satima, zatim je slijedila đurđevska koja je bila na blagdan sv. Jurja jer u našoj župnoj crkvi imamo oltar posvećen ovom sveću, a i crkva u Starom gradu se zove po njemu; slijedila je procesija za sv. Marka koja je išla do polja izvan sela i tijelovska procesija. Sastavni dio procesija bila je „plehmuzika“ uz koju su se pjevale pobožne pjesme – protumačila nam je baka Kristina.

Poruka mladima stogodišnje Kate Budimlić

Prije 100 godina, točnije 13. svibnja 1920. u Eminovcima se rodila Kata Josipović. Nažalost, oca nikada nije upoznala, umro je nekoliko dana nakon njenog rođenja od tuberkuloze. To nije bila jedina tragedija u njezinoj najranijoj dobi. Još nije napunila ni četiri godine, a od iste bolesti umrla joj i majka. Tada ju je prihvatio ujak i ujna u Vilić Selu. Ujna Milka mi je bila kao majka, bila je i bolja od majke. Ujak i ujna živjeli su u obiteljskoj družini. Bilo mi je s njima lijepo, ali puno se radilo jer su imali mnogo zemlje. Nakon 12 godina zajedničkog života s njima, udalila sam se u Staru Lipu u obitelj Budimlić – ističe baka Kata koja ni danas kao nekada nije izbirljiva po pitanju jela, a to je, vjeruju njezini najbliži, i tajna njezine dugovječnosti.

– Dobro i bogato sam se udalila jer sam mogla biti, imala sam grunta i novaca u banci pa su se za mene otimali. Ovdje sam došla u dobru kuću i bogatu obitelj, također družinu. Isto se dosta radilo, bili su vrijedni i dobiti ljudi. Iako sam bila slabosna, radila sam puno, bila sam uvijek u teretu. Kad je mogla svekrva i strina, mogla sam i ja, nisam se dala, htjela sam se pokazati. Na kraju sam imala tri majke, onu koja me rođila, onu koja me othraniла i onu koja me prihvatiла kao majku kad sam se udalila. Sve su mi dobre bile – ističe baka Kata Budimlić koja je u braku dobila dvoje djece, kćer Ljubu i sina Stipu s čijom obitelji i danas živi u Staroj Lipi, župa Skenderovci.

Ima četvero unuka, devetero praprunaka i jedanaestero šukununuka a 12. je na putu. Danas se, kaže baka Kata, osjeća staro, teže se kreće, a i slabije vidi. – Zbog toga ne mogu ništa raditi, ali se zato jako puno molim i zahvaljujem Bogu što mi je podario tako dug život, što mi je podario tako dobru djecu, snahu, unuke, praprunake i šukununuke. Za

sve se njih puno molim. Savjetujem i ovim mladima da se više mole, idu u crkvu jer samo im Bog može pomoći, nitko drugi – poručuje baka Kata koja sada misna slavlja prati na televiziji, a dok je mogla ići, redovno je išla na misu, hodocastila je u Mariju Bistrigu, Međugorje i obavezno svake godine u Voćin.

Fotografija: Požeška kronika

Obitelj Čondić za svoj uspjeh zahvaljuje Bogu

Deset godina, strpljivim radom i sa svojih deset prstiju, Ljerka i Robert Čondić iz Kadanovaca kraj Pleternice stvaraju svoje obiteljsko poljoprivredno gospodarstvo, skrbeći uz to i za četvero djece. Sad, kad je njihov OPG nagrađen kao jedan od najboljih u Hrvatskoj, oboje jasno ističu: „Ne bismo uspjeli bez Božje pomoći!“

Pedesetogodišnji Robert i 46-godišnja Ljerka za osnivanje obitelji odlučili su se vrlo mladi. Vjenčali su se ratne 1991. godine dok je Robert s puškom u ruci branio domovinu. Po završetku rata, Robert je ostao raditi u policiji sve do 2011. godine a Ljerka se kod kuće brinula za djecu; prvorodenoj Antoniji sada je 27 godina, Mateju su 23 godine, Stjepanu 20 godina, a najmlađem Franji 12 godina. Imaju i unuka Frana.

Robert i Ljerka bave se seoskim turizmom. Nositelj OPG-a „Ranč Čondić“ službeno je Robert, no cijelu je priču pokrenuo njegov otac Stjepan, inače vlasnik pilane. Negdje 2008. godine odlučio je na kraju sela izgraditi obiteljsku vikendicu, a kako Čondićevi svoje zemlje nisu imali, Stjepan je tu prvu zemlju morao kupiti.

Priznanje „Zlata vrijedan“

– Počeli smo to uređivati za sebe, a onda smo vidjeli da bi moglo biti i za druge, stoga smo krenuli sa širenjem. Kroz deset godina, malo po malo, otkupljivali smo zemlju od 156 vlasnika i sada imamo 25 hektara u komadu. Postepeno smo gradili i različite objekte pa ih sada imamo 39; od drvenih kućica za noćenje, preko mjesta za rođenje. Na ranču je i dječje igralište, turistički vlak i razne životinje koje smo također godinama nabavljali. Tu su konji, krave, ovce, paunovi, golubovi, patke. Ukupno možemo na noćenje, u ruralnom okruženju, smjestiti 19 osoba koje se žele odmoriti od stresa. Nudimo tri vrste smještaja: robinzonski u drvenim kućicama s krevetima, potom su tu i sobe, a imamo i apartman s četiri sunca - ispričao je Robert. Koliko su novca utrošili tijekom godina u ranč, Čondićevi ne znaju jer sve što zarade ulažu dale je razvoj imanja. U dva su navrata od

Ministarstva turizma dobili po 50.000 kuna, ali tu je i otac Stjepan koji, kad je potrebno, novčano pomogne.

Inače, osim ljudi koji žele pobjeći od užurbane svakodnevice, na ranč dolaze i izletnici, djeca iz vrtića i škole, turističke grupe na propovojnu, a redoviti su gosti i hodočasnici „Zavjeta za domovinu“. Na zahtjev posjetitelja Čondići im mogu pripremiti roštilj, jela ispod peke ili domaće suhomesnate proizvode. Koliko ljudi godišnje dode na ranč, onih koji se zadrže duže ili samo kratko navrate u šetnju, Ljerka i Robert točno ne znaju. Ali za dočekati ih i ugostiti te obaviti sve poslove oko održavanja prostora i skrbiti za životinje, nije lako.

– Sve radimo sami, od jutra do mraka. Kći se udala, ali sinovi, sad kad su odrasli, rade zajedno s nama jer posla je na ranču puno – kaže Ljerka. A da su u onome što rade itekako uspješni svjedoči i osvojeno treće mjesto na natjecanju za najbolji OPG u 2019. godini koje tradicionalno, pod nazivom „Zlata vrijedan“, organiziraju Ministarstvo poljoprivrede i Večernji list.

– Sretni smo zbog toga, ali sigurna sam da bez Boga ovoga ničega ne bi bilo – jasna je Ljerka. Robert se slaže s njom. Oboje su, ističu, iz vjerničkih

obitelji pa su još kao djeca počeli redovito ići u crkvu.

„Treba davati i pomagati drugima“

– Baka me učila moliti i uvijek mi je govorila da se uzdam u Boga. Kad sam se udala, došla sam u obitelj koja je vjernički bila ‘još jača’, svekrva je bila ta koja nas je okupljala oko Boga, a sada mi nastojimo sve to prenijeti na svoju djecu – kazala je Ljerka. Odlazak nedjeljom i blagdanom u crkvu za Čondićeve je sastavni dio života. U crkvu se ide prve i posljedne subote u mjesecu, kao i na sve tri devetnice u pleterničkoj župi: sv. Valentinu, Milosrdnom Isusu i Gospi od Suza.

– Kako možeš ne ići u crkvu? Onođe možeš čuti samo dobro, potiče te se na ljubav, pomaganje drugima, davanje, skromnost, ali nije dovoljno samo ići u crkvu, nego treba i živjeti po Božjim zakonima. U današnje vrijeme to nije lako jer sve ono što ne valja u svijetu je došlo i kod nas; puno je mržnje, ogovaranja, zavisti. Ne treba podleći tome, nego davati i pomagati drugima – ističe Robert.

Proteklih mjeseci zbog epidemije koronavirusa, Čondićev je ranč, umjesto ugošćivanja posjetitelja, bio zatvoren. No, Ljerka i Robert ne briňu: „Nastavljamo dalje raditi i graditi, kao i do sada, uz Božju pomoć!“

Duhovna obnova

Osim što redovito odlaze u crkvu, Čondićevi tijekom godine pronalaze vreme za hodočašće i odlazak na duhovnu obnovu. – Jednom godišnje obavezno hodočastimo u Međugorje, idemo Gospi u Kapelu i Kutjevo. Odlazimo i na duhovnu obnovu u Tabor. U ta tri-četiri dana napunimo se takvim mirom u duši da nam to daje snage za daljnji rad – kaže Ljerka. – Pokojni fra Zvjezdan Linić bio je veliki duhovnik i propovjednik, a sada je to fra Ivan Matić. Kad je vodio devetnicu u Pleternici, posjetio nas je na ranču i blagoslovio ga. Razgovarali smo dugo, a on nas je posebno poticao na očuvanje obitelji, zajedništvo, na ljubav, milost, skromnost, na sve ono što bi kršćanin trebao živjeti svakodnevno – dodao je Robert.

LITURGIJSKA GODINA C

Ukorak s liturgijskim vremenom

NEDJELJA PEDESETNICE

Slavimo svetkovinu Pedesetnice u Godini Božje Riječi. U prvom misnom čitanju naviješta se ulomak iz drugog poglavlja Djela apostolskih o silasku Duha Svetoga nad apostole. Duh je prikazan kao silan vjetar koji je ispunio svu kuću i sve koji su bili u njoj, kao teofanijski organj u obliku jezika koji silazi na apostole, dajući im moć gorljive riječi. Dar riječi je prva karizma koju je Duh potaknuo u tek rođenoj Crkvi, kako bi se ljudi iz svakog naroda, puka i jezika po svjedočenju Isusovih učenika mogli otvoriti vjeri i dati slavu Bogu. U drugom čitanju iz Prve poslanice Korinćanima, Pavao daje važne upute kako prepoznati djelovanje Duha u nekoj osobi, a kako u zajednici. U evanđeoskom ulomku apostol Ivan pripovijeda kako je uskrsli Gospodin na sam dan svog uskrsnuća Duhom Svetim obdario svoje učenike, kojima se ukazao. Nedjelja Pedesetnice kao u jedan snop blistave svjetlosti sabire svu vazmenu radost i širi je nezadrživom prodornošću u srca ljudi po svoj zemlji. »Crkvi su potrebbni trajni Duhovi. Ona treba organj u srcu, riječi na usnama, proroštvo u pogledu. Crkva treba biti hram Duha Svetoga, potrebna joj je potpuna čistota, nutarnji život. Crkva treba ponovno osjetiti kako iz dubine svoje osobne intimnosti niče kao biljka, pjesma, molitva, hvalospjev, molitveni glas Duha Svetoga, koji u nama i za nas moli 'neizrecivim uzdasima' i koji sastavlja govor koji mi sami ne bismo znali uputiti Bogu. Crkvi je opet potrebna žed za sigurnošću svoje istine, da u nepovredivoj tišini i poučljivoj raspoloživosti, uronjena u kontemplaciju sluša glas Duha koji je upućuje u svu istinu.« (sv. Pavao VI., papa).

SVETKOVINA PRESVETOG TROJSTVA

»Bog je ljubav«, veli apostol Ivan (1 Iv 4, 8.16). Ta jednostavna, a tako misiona definicija Boga, znači da ljubav nije tek neki apstraktni pojam ili osjećaj, nego konkretna osoba. U ulomku prvog čitanja svetkovine Presvetog Trojstva iz Knjige Izlaska slušamo kako se je Bog na Sinaju objavio Mojsiju kao »Bog milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću«. U drugom pak čitanju iz Druge poslanice Korinćanima čujemo apostola Pavla koji za Boga kaže da je »Bog ljubavi i mira« . Pavlov trojstveni pozdrav: »Milost Gospodina Isusa Krista, ljubav Boga i zajedništvo Duha Svetoga sa svima

vama!« preuzet je u bogoslužje Crkve kao pozdrav na početak euharistijskog slavlja. U evanđeoskom ulomku iz pera ljubljenog učenika Ivana slušamo Gospodina Isusa Krista, koji u razgovoru uvjerava Nikodema da ga je Otac nebeski poslao spasiti, a ne osuditi svijet zato što je odvjeka ljubio svijet vječnom ljubavlju (Iv 3, 16; usp. Ps 136). »Otac po Riječi u Duhu Svetome sve čini i tako se čuva jedinstvo svetoga Trojstva. Zato se u Crkvi jedan Bog propovijeda koji je nad svime, sve je po njemu i on je u svemu. Nad svime svakako kao Otac, kao počelo i izvor; sve je po njemu naravno po Riječi; konačno, on je u svemu u Duhu Svetome« (sv. Atanazije, biskup). »Ti si, vječno Trojstvo, poput nekog dubokog mora u kojem što više tražim, to više nalazim; a što više nalazim, to više tražim. Ti nekako nezasitno zasićuješ dušu. U svome bezdanu tako zasićuješ dušu da uvijek ostaje gladna i izgladnjela. Za tobom, vječno Trojstvo, moja duša najviše žudi i čezne da te vidi svjetlo u tvome svjetlu.« (sv. Katarina Sijenska, djevica).

SVETKOVINA TIJELA I KRVI KRISTOVE

Tijelovo (lat. *Corpus Domini*) je teološko-dogmatska svetkovina koju je Crkva ustanovila u 13. st. kako bi njome potvrdila svoj nauk o otajstvu presvete euharistije. Ova svetkovina vjernicima pruža osobitu prigodu za produbljivanje vjere u veliko otajstvo euharistije, kao i za iskazivanje javnog štovanja tijela i krvi Kristove, naime onog tijela koje je Gospodin Isus dao i one krvi koju je prolio za sve lude, ljubeći ih do kraja. »Nitko nije kadar opisati slast ovoga sakramenta kojim se duhovna slatkoča kuša u njenom izvoru; i slavi se spomen one najuzvišenije ljubavi, koju je Krist u muci svojoj pokazao. Stoga, da bi što snažnije u srca vjernika utisnuo tu neizmjernu ljubav, na posljednjoj večeri kad je, nakon slavljenja Vazma, imao s ovoga svijeta prijeći Ocu, ustanovio je ovaj sakrament, kao vječni spomen-čin svoje muke, kao ispunjenje starih slika, kao najveće čudo od svih čudesa što ih je učinio, i ostavio je ožalošćenima zbog njegove odsutnosti osobitu utjehu.« (sv. Toma Akvinski, prezbiter).

JEDANAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

U prvom čitanju, koje je uzeto je iz Knjige izlaska, slušamo kako Bog potiče pripadnike svoga izabranog naroda u Sinajskoj pustinji, nakon što ih je izveo iz egipatskog ropstva, da budu vjerni sklopljenom savezu te im zauzvrat obećava da će oni biti njegova »predraga svojina« i »kraljevstvo svećenika, narod svet«. Pripjevni psalam izraz je svijesti Izraelaca da su Božji izabrani narod i ovce paše njegove (Ps 100). U novozavjetnom čitanju slušamo ulomak iz poslanice Rimljana u kojem nas apostol Pavao podsjeća da je Bog očitovao svoju ljubav prema nama time što je njegov Sin Isus Krist položio svoj život za nas, dok smo još bili grešnici, odnosno njegovi neprijatelji te nas poziva da se dičimo svojim pomirenjem s Bogom. U evanđeoskom ulomku Gospodin Isus nas poziva na molitvu za suradnike u njegovu poslanju uspostavljanja Božjeg kraljevstva: »Žetva je velika, a radnika malo. Molite dakle gospodara žetve da pošalje radnike u žetu svoju« (Mt 9, 37s).

DVANAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Ulomak prvog čitanje uzet je iz jedne od tzv. Jeremijinih 'vjeroispovijesti', u kojoj je prikazano duševno stanje proroka Jeremije koji je postao predmet poruge i progona. Lažni prijatelji kuju urotu protiv njega i vrebaju prigodu da ga se riješe. Međutim, Prorokova sudbina nije u rukama njegovih progontelja, nego u rukama njegova Boga kojemu se u molitvi obratio za pomoć. Starozavjetni molitelj u pripjevnom psalmu (Ps 69) uvjerava nas da Bog čuje i uslišava vapaj za pomoć koji mu u molitvama upućuju njegovi služe i službenice. Ulomak drugog čitanja i ove nedjelje uzet je iz poslanice Rimljana. Služeći se semitskim književnim oblikom zvanim paralelizam, apostol Pavao razvija misao o grešnom stanju čovječanstva kao posljedici Adamova grijeha, od kojega nas je Isus Krist oslobođio, uvjeravajući nas da »ako su grijehom jednoga mnogi umrli, mnogo se obilatiće na sve razlila milost Božja i dar po milosti jednog čovjeka, Isusa Krista« (8, 15). Otkrivajući nam da se više od »onih koji ubijaju tijelo, ali duše ne mogu ubiti«, trebamo bojati »onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu«, apostol Matej u evanđeoskom ulomku pokazuje kako Isus zna da će poslanje njegovih učenika biti označeno progonima. Stoga ih potiče da ne dopuste da u njima prevlada strah, nego da budu hrabri i sigurni u zaštitu Boga Oca koji ih osobno poznaje i ljubi. »Ako dakle vrijednim i ispravnim životom opereš talog i prljavu nečistoću srca, u tebi će zasjati božanska ljepota. Kao što se događa sa željezom koje je čas prije bilo tamno, a onda nakon struganja rde sine prema suncu sjajem zračeći svjetlost, tako će i unutarnji čovjek kome Bog pozove srce, kad skine rđavu nečist što se zbog zla stanja nagomilala na njegovu licu, ponovno zadobiti sličnost s izvornom i početnom slikom i bit će dobar.« (sv. Grgur Niški, biskup).

TRINAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

U starozavjetnom čitanju iz Druge knjige o kraljevima pripovijeda se o gostoprimgostu koje je proroku Elizeju iskazala neka bogata žena iz Šunama, koja je bila nerotkinja. Otvarami svoj dom proroku i njegovom sluzi, kad kog bi se onuda prolazili, ta je žena činom darežljivosti očitovala svoju vjeru u Boga, kojemu je Elizej služio kao prorok. Bog je obilno nagradio njezinu gostoljubivost i po svom joj je proroku obećao da će joj podariti ono što je najviše željela - sina. Pripjevni psalam pjeva o ljubavi koju Bog od pokovljena do pokoljenja iskazuje pripadnicima svoga naroda (Ps 89). Novozavjetno čitanje pruža nam novi ulomak iz poslanice Rimljana u kojem apostol Pavao govori o preporođenju kršćaninova života koje se dogodilo u svetom krštenju. Krštenici, sjedinjeni s uskrslim Kristom, moraju u skladu s time napustiti svako grešno ponašanje i živjeti za Boga (Rim 8, 11) Matejev evanđeoski ulomak nabrava uvjete koje kršćanin treba ispuniti da može biti smatran pravim Isusovim učenikom, ili kako sâm Isus kaže, da može biti njega dostojan (Mt 10, 37s). Zašto je potrebno svoju životnu sudbinu staviti upravo u Isusove ruke, jezgrovit je obrazložio sv. Pavao VI. ovim riječima: »Isus Krist je središte povijesti i svih stvari: on nas poznaje i ljubi, sudrug je i prijatelj našega života, čovjek bola i nade; doista, on ima ponovno doći da bude naš sudac, ali i punina života i blaženstvo naše, kako se nadamo«.

ČETRNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Prvo čitanje iz Knjige proroka Zaharije je mesijansko proroštvo o pravednom i ponižnom kralju mirotvoru. Pripjevni psalam je klicanje Bogu kralju i hvalospjev njegovu imenu (Ps 145). U drugom čitanju opet slušamo ulomak iz poslanice Rimljana u kojem apostol Pavao podsjeća kršćane u Rimu da Duh Kristov prebiva u njima te ih poziva da žive po tom Duhu, a ne po tijelu. Uverava ih da su u krštenju sjedinjeni s Kristovom smrću i uskrsnućem, i da su na taj način oslobođeni krhkosti tijela. Matejev evanđeoski ulomak koji se navješta ove nedjelje bibličari nazivaju Isusov Magnificat jer sadrži Isusov hvalospjev Ocu što je otajstva svog kraljevstva sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima. Riječ Božja u misnim čitanjima ove nedjelje kao gutljaj izvorske vode gasi našu žđ. Sve ono što je jednostavno i maleno može nas očarati i dubinski obnoviti ako se samo želimo na trenutak zaustaviti i u tome uživati. S jednostavnosću malenih Isus je došao poučiti nas kako ukloniti ciljeve koje smo si možda u dobroj vjeri postavili, a koji nisu u skladu s Božjim naumima. Moramo priznati da još uvijek nismo naučili tu lekciju i da istinski nismo spoznali veličinu Božje poniznosti. Stoga je potrebno da se uvijek iznova dolazimo u školu Isusova evanđelja i time posvjedočimo da uistinu želimo biti njegovi učenici.

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Požeška biskupija

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević • UREDNIČKO VJEĆE: Ivica Žuljević, Josip Krpeljević, Ljiljana Marić, Marijan Pavelić, Višnja Mikić • LEKTOR: Valentina Paulić

GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Kočak TISAK: Denona, Zagreb • ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega

Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: zajednistvo@pozeska-biskupija.hr

Iz aktivnosti župnih Caritasa

Caritas Požeške biskupije nastojao je u vremenu koronavirusa odgovoriti na brojne potrebe ljudi te je poticao župne Caritase i volontere na dodatne aktivnosti. Uz redovite akcije i djelovanje bilo je važno u složenim okolnostima ne napustiti bolesne, starije, siromašne i osamljene. Biskupijski Caritas intenzivirao je različite projekte pomoći osobama koje su redoviti korisnici njihove pomoći kao i osobama koje se nalaze u rizičnoj skupini s obzirom na zarazu koronavirusom. U akcije su se uključili volonteri brojnih župa i na različite načine brinuli o svima kojima je pomoć bila potrebna, od izrađivanja maskica, skupljanja namirnica, higijenskih potrepština, zatim pohoda starijih i nemoćnih, opskrbe lijekovima i donošenja hrane iz dućana i sl.

Volonteri Caritasa župe Davor uz prigodnu uskrsnu čestitku za dva desetak svojih siromašnih župljana pripremili su pakete s hranom i drugim namirnicama. Caritasovi volonteri župe Orubica bili su na različite načine na usluzi i brzi svojim starijima, bolesnima i onima slabijeg materijalnog stanja te pekli kolače i njihovom prodajom osigurali novčana sredstava za pakete pomoći.

U župi Brodski Stupnik volonteri Ca-

ritasa također su bili aktivni. Upriličili su prodaju kolača, a prikupljeni novac namijenili potrebama misija i Caritasa. Prikupljali su namirnice i higijenske potrepštine te su ih darovali svojim župljanim u potrebi. Dio novca prikupljen na prodajnim izložbama proslijedili su biskupijskom Caritasu. Volonterka

Bernarda Vrlić istaknula je spremnost volontera za sve aktivnosti te je naglasila kako je uz materijalnu pomoć starijima, nemoćnima i osamljenima još važniji susret i razgovor.

U župi Nova Kapela svoje aktivnosti u vrijeme ugroze od koronavirusa pojačala je i Udruga sv. Vinka Paul-

skog. Predsjednica Udruge Ivana Dujić napominje kako su za Uskrs podijelili 35 paketa samcima i obiteljima u potrebi na području župe. U suradnji s Općinom volonteri su obišli brojne obitelji i darovali im pakete s higijenskim potrepštinama. (Višnja Mikic)

Požeški ugostitelj Vedran Akalović za vrijeme koronavirusa volontirao u Caritasu

Kada su zbog ugroze od koronavirusa zatvoreni ugostiteljski objekti, Vedran Akalović, jedan od vlasnika ugostiteljskog objekta u Požegi, mogao je zbog toga očajavati, ali nije. On je to vrijeme iskoristio na najbolji mogući način – pomažući drugima. Javio se tajniku Biskupijskog Caritasa Ivici Rajkovači i pitao ga može li kako pomoći. I od tada je svaki dan, osim nedjelje, pomagao u razvoženju hrane potrebitima te u drugim poslovima koji su u to vrijeme bili nužni.

– Ovo volontiranje mi je pružilo jedan uvid u situacije ljudi koji su u

različitim potrebama, a čega prije nisam bio svjestan. Na ovaj sam način dobio širu sliku stanja u društvu. S druge strane ovo me je i duhovno obogatilo, postao sam svjesniji i zahvalniji za ono što imam. Ljudi općenito nisu svjesni što sve imaju i kako to malo cijene – ističe Vedran koji bi svakome preporučio ovakvo iskustvo.

Dodaje da će i dalje nastaviti pomagati koliko to bude mogao s obzirom na poslovne obveze. Naime, kaže da je i prije pojave koronavirusa pomagao, ali ne u tolikoj mjeri i na način kako je to učinio u vrijeme dok je trajala izravna ugroza od COVID -19.

Uz Međunarodni dan obitelji

Centar »Za život i obitelj« Caritasa Požeške biskupije potaknuo je 15. svibnja, na Međunarodni dan obitelji, vjernike da zastanu i promisle što im znači OBTELJ te izraze zahvalnost svojoj obitelji pružajući joj ljubav i pažnju zagrljajem, lijepom riječju, druženjem s članovima obitelji i molitvom. Ako je obiteljsko gnijezdo prožeto Kristom, onda će i kvaliteta života u njemu biti vidljiva, poručuju iz Centra „Za život i obitelj“. U suradnji s Katoličkom osnovnom školom u Požegi Centar je putem Facebook stranice proslijedio poticajne misli o obitelji.

Donacija maskica

Uvrijeme pandemije koronavirusa volonteri Katedralnog arhidiakonata izradivali su maskice. Paket od 100 maskica, predstavnik volontera Caritasa Požeške biskupije, Veno Bijelić, predao je 22. travnja Javnoj vatrogasnoj postrojbi Požega koje su vatrogasci koristili pri svome djelovanju, osobito pri kontroli prelazaka iz županije u županiju zajedno s policijom. Volonter Biskupijskog Caritasa Ivica Grgić, 20. travnja donaciju od 200 maskica predao je djelatnicima Opće županijske bolnice Požega. Materijale za izradu platnenih maski donirali su butik „Mali Andeo“ te „Dar Shop“ iz Virovitice.

Krštenje petog djeteta roditelja Blažević u Pakracu

Sakrament krštenja je, naspram mnogih smrtnih virusa, Božji lijek za pobjedu života nad smrću u snazi Isusove muke smrti i uskrsnuća. Isus je na svoj način povezan s bračnom ljubavlju, plodnim porodom, jer je ona ugrađena u njegovu ljubav, opredjeljenje s Bogom za vječnost.

Unedjelju, 24. svibnja biskup Antun Škvorčević predvodio je u župnoj crkvi Uznesenja BDM u Pakracu euharistijsko slavlje tijekom kojega je krstio Brunu, peto dijete Branka i Anite Blažević. Na početku misnog slavlja župnik Zorić izradio je biskupu Antunu dobrodošlicu. U uvodnoj riječi biskup je očitovao radost što može biti u pakračkoj crkvi gdje su se stoljećima sabirali vjernici i svjedočili Bogu da u svom životu računaju s njime. Istaknuo je kako smo se prethodnih tjedana usredotočili na obranu od opasnosti zaraze koronavirusom i ustvrdio da se nakon svega treba okretnuti duši i provjeriti da možda nije krenula umirati. Pozvao je vjernike neka današnjim svetim slavljem dopuste Kristu da uđe u njihove sudsbine i na taj način budu jači od svega smrtnoga. Potom je podsjetio na to da su roditelji Blažević donijeli na krštenje malenu Brunu kako bi je povjerili Isusu Kristu i time je povezali s njegovom sudbinom pobjede nad smrću.

Promičimo život

Na početku homilije biskup je pozdravio kandidate za prvu pričest te je - podsjetivši ih da će uskoro krenuti u školu - kazao: »Kad se okupimo u crkvi osjećamo se bolje jer je Božja blizina naša snaga, uz njega postajemo sigurniji. Radujem se vašem školskom, a posebno crkvenom napredovanju u pripravi za slike sakramente.«

U nastavku homilije biskup Antun potaknuo je nazočne da usred mnoštva životnih negativnosti budu promicatelji života. »Svjedoci ste kako je mala, nevidljiva smrtno opasna stvarnost nazvana koronavirus prestrašila čovječanstvo te ono poduzima razlike mjere obrane. Tijekom gotovo

dvomjesečne izolacije uvjerili smo se da se na najbolji način borimo protiv smrtnih prijetnji tako da promičemo život i njegovu pobjedu. Promatrajući ovdje danas roditelje Branka i Anitu Blažević s djetetom koje su donijeli na krštenje, želio bih im izraziti posebnu zahvalnost i poštovanje što su u Hrvatskoj, ugroženoj smrću, pronašli u vjeri snagu svrstati se i po peti put za život pa i pod cijenu da ih netko podcijeni, pogleda s podsmjehom, a možda i preziron. Opredjeliti se na stranu sebičnosti uvijek je tužno jer je kratkoročno i osuđeno na životni neuspjeh. Ljubav pobijeđuje na zemlji i u vječnosti! To je naš Gospodin Isus na križu: On nas je žrtvom ljubavi istrgnuo iz zagrljaja smrti te svojim uzašaćem na nebo smjestio u puno zajedništvo Božjeg vječnog života. Radujem se, dragi roditelji, što ćete

svoju malu Brunu po krštenju svrstatи u zajedništvo Isusovih pobjednika, u Crkvu, koje ima značenje za vječnost. Sakrament krštenja je, naspram mnogih smrtnih virusa, Božji lijek za pobjedu života nad smrću u snazi Isusove muke smrti i uskrsnuća. Isus je na svoj način povezan s bračnom ljubavlju, plodnim porodom jer je ona ugrađena u njegovu ljubav, opredjeljenje s Bogom za vječnost. Ljubav je uvijek povezana sa žrtvom i trpljenjem, No, trpljenje nas, kako tumači sv. Petar u današnjem drugom čitanju, ispunja Isusovim Duhom slave, po kojem postajemo slavni pred Bogom, što je važnije od one slave koju nam može dati svijet.«

Trojstveni vez ljubavi

Biskup se zatim usredotočio na navijesteni evanđeoski ulomak i ustvrdio: »O tome govorи Isus u današnjem evandželu. Odlazeći s ovoga svijeta, On u dijalogu s Ocem upućuje učenike kako je postao čovjekom da bi izvršio Očevo poslanje, povezano s mukom i smrću kako bi se Otac proslavio u njemu i On u Ocu onom slavom koju ima kod njega prije postanka svijeta. Taj Isus u Ocu i Otac u njemu najdublji je Božji trojstveni vez kojem je ime ljubav, Duh Sveti. Kad se odnos *ja u njemu i on u meni* živi u braku te on bude plodan potomstvom, ostvaruje se na svoj način Božanska stvarateljska moć ljubavi, koja pobijeđuje smrt i daruje život. Dragi roditelji male Brune! Po vašoj

žrtvi ljubavi Bog se proslavlja u vama i vi u njemu. Čestitam vam što ste se primanjem petog djeteta uvrstili među Božje slavne ljude, postali istinski *celebrity* koji služe životu.«

Živjeti vječnost

Završavajući homiliju biskup je kazao: »Taj isti dinamizam događa se u svakoj drugoj ljubavi i po njemu se ostvaruje naša istinska proslava, odraz slave uspješnog života koji je u Bogu. Žrtvom ljubavi kojom su mnogi položili svoje živote za slobodu Domovine i ovdje u Pakracu, postali su pobjednici, slavni, *celebrity* te ih se uvijek spominjemo sa zahvalnošću. Usred svijeta sebičnog gubitništva, zla i smrti, biti žrtvom ljubavi svrstan na Božju stranu znači živjeti već ovdje početke vječnosti. Takvih je opredjeljenja danas u Hrvatskoj silno potrebno. Molimo da ih bude što više te na taj način naša domovina bude predvorje vječnosti.«

Na svršetku misnog slavlja biskup je poručio roditeljima Blažević da budu ponosni što su se opredjelili biti s Bogom na strani života i zahvalio što na taj način najbolje služe hrvatskoj domovini i Božjoj vječnosti. Potom je zahvalio župniku Jozi Zoriću i njegovim suradnicima za sve ono što nastoji ostvarivati u pakračkoj župi da ona bude Isusova živa zajednica. Nakon svete mise biskup Antun se u župnom domu zadržao u razgovoru s članovima spomenute obitelji, uručio im darove i novčanu potporu.

Vinko Gelemanović – zadnji davorački graditelj drvenih čamaca

Piše i snimila: Višnja Mikić

Izgradio stotinjak lađa

Danas ih je sve manje. Sedamdesetogodišnji Vinko Gelemanović zadnji je davorački graditelj drvenih čamaca.

Sava je Davorcima oduvijek i „majka i mačeha”, ali ne mogu bez nje. Vinko tvrdi da je najljepše živjeti u Davoru i kada bi se ponovno rodio opet bi ostao u svom selu.

Jos dok mu je otac gradio „čeke” u nedalekoj šumi Radinje, već je, gledajući njega, u mislima radio poveznicu s izgradnjom čamaca. Vinko je kasnije bio lađar, pripravnik za brodskog krmara, a položio je ispit i za brodovodu. Godinama je plovio Savom, Dunavom pa opet Savom i taj šum valova, ljaljanje lađa i skladna davoračka pjesma (gotovo na svakoj lađi bilo je Davoraca koji su znali pjevati) toliko su zaokupljali Vinka da je najprije kupio čamac, a onda ih je sam izgradio stotinjak, A uz njih i preko 200 vesala.

Dok je bio lađar, radio bi 15 dana, a 15 dana bio je kod kuće. Kroz to vrijeme „vadio” je šljunak iz Save i Vrbasa, a od prodaje nabavljaо materijal za gradnju kuće. Sam je, uz pomoć rodbine, sagradio svoju kuću, a uz nju, izgradio je još pedesetak objekata, što kuća, što zgrada. Zatim se mogao posvetiti izgradnji drvenih čamaca.

„Najbolji su čamci od hrastovine, ali znao sam ih izradivati i od vrbe te od jelovine, a najbolja vela bila su ona od jasena. Čamac je trebalo zaštiti od propuštanja vode i od vanjskih utjecaja. Bilo je žuljeva, izudaranih noktiju, ali užitak je bio velik. Najduži čamac, koji sam napravio, bio je dug 8,5 m. Naučio sam plesti i mrežu, gledajući mamu dok bi necala, samo sam ja koristio ribarski konac, a tehnika je ista. Sada se uz savsku obalu može vidjeti još desetak drvenih čamaca, a nekada ih je bilo puno više. Sjećam se i tri davoračka mlina na Savi, ali sve promjenilo, kao i način života.“

Vinko je sam izradio i četveru, kompletna zapečena kola, a posebno još pedesetak kotača i kaže,

Vinko se prisjeća i svog dobrovoljnog rada na župnoj crkvi u Davoru osamdesetih godina prošlog stoljeća. Dok je bio u radnom odnosu, slobodne dane bi, zajedno s drugim vjernicima, provodio na dogradnji crkve, obavljajući zidarske radove.

nije bilo lako. Možda je najteže napraviti dobre kotače, no, svladao je i to.

Živa crkva

Zivot ga nije mazio. Supruzi i njemu Bog je podario šestero djece, tri sina i tri kćeri, a kad su ih podigli na noge, Gospodin je njegovu suprugu pozvao k sebi, no, djeca ga obilaze pa s njima prebire uspomene.

Vinko se prisjeća i svog dobrovoljnog rada na župnoj crkvi u Davoru osamdesetih godina prošlog stoljeća. Dok je bio u radnom odnosu, slobodne dane bi, zajedno s drugim vjernicima, provodio na dogradnji crkve, obavljajući zidarske radove. Dvojica sinova bili su poslužitelji kod oltara – ministri, najstarija kćer pjevala je u crkvenom zboru, a članovi njegove obitelji bili su i čitači. Tako su, na neki način, pomalo i sebe ugradili u objekt, ali i u „živu crkvu”. Sjeća se Vinko mladosti, dječačkih dana, misa u župnoj crkvi koja je od davnine uviјek bila puna vjernika. Sjeća se hodočašća, posebno pješačkih, po kojima su Davorci nadaleko poznati. Pamti i brojne mlade mise jer je Davor darovao Crkvi puno duhovnih zvanja, među svima i požeškog biskupa mons. Antuna Škvorčevića, čime se ovaj vrijedni lađar posebno ponosi.

Prošetali smo s Vinkom uz Savu i gledali njegove čamce koji su se nježno ljljali. Iako je bilo prohладno zimsko jutro, izgledali su spremni svaki čas zaploviti, „baciti” pjesmu i mreže, podsjetiti na neka vremena kad se sporije živjelo, a više družilo i pjevalo.

